

DE NAR

A N A R C H I S T I S C H E K R A N T

De rol van het Rode Kruis

“Niet voor het dreunen van de
laarzen, maar voor de stilte van de
pantoffels moeten we bang zijn.”

P . 5 **De Navel van De Nar**
De Nar van 1986 tot nu - deel 1

Stadsmanagement
Kievitplein: de keuze voor het ghetto

En verder:
Werken, werken, werken; Communiqué
van immigranten uit Ceuta; Kerkbezetting
door sans-papiers in Brussel; Denken over
stad en ruimte; Van het Iraaks moeras naar
et cement van de metropool...

Rubrieken:
Anarchist Black Cross; kNarrig; Kroniek;
Vegan Deli-Corner; aNargenda...

Werken, werken, werken

Het is een tijd geleden dat we het vakbondsparool van de algemene werkstaking in België nog gehoord hadden. In oktober was het dus nog eens zover, naar aanleiding van het zogenaamde generatiepact. Dit is een plan om meer jongeren aan het werk te zetten en iedereen harder en langer te doen werken. De norm is: werken van als je de schoolbank verlaat tot je vijfenzestigste. Wie zich niet schikt, wordt uitgesloten en krijgt een gratis ticket voor een leven vol miserie ('onder de armoedegrens' in officieel jargon).

De ideologie achter het generatiepact en het maatschappelijk ideaal waar dergelijk plan naartoe wil, vormen de lijn waarmee socialistische en liberale partijen in de tweede helft van de jaren negentig in Europa zich aan elkaar zijn gaan hechten. Sinds enkele jaren stagneren de economische groeicijfers in Europa. De Europese economie loopt daardoor achterop ten opzichte van China en Japan. En deze vaststelling betekent de doodsteek voor een kapitalist. Wie niet produktiever is dan zijn konkurrent, verdrinkt. Daarom worden in heel Europa grote interventieplannen uitgetekend door de staat om de produktiewinkel terug op dreef te krijgen. En dat betekent voor ons: meer werken, langer werken en harder werken.

Sociale saus

Het generatiepact staat niet alleen. Vorig jaar reeds vaardigde minister van arbeid Vandenbroucke een aantal trajecten uit om werklozen, op straffe van verlies van werkloosheidsuitkering, terug tewerk te stellen. Wie niet wil werken wordt in de sociale vuilbak gedumpt. Diezelfde minister is niet toevallig ook bevoegd voor onderwijs en daar wordt hetzelfde doel nagestreefd: scholing dient uitsluitend om mensen op te leiden tot een bepaalde job. Onderwijs en vorming dienen enkel om de arbeidsproductiviteit op te drijven (lees: meer dingen te produceren in

dezelfde tijd). Hetzelfde idee duikt ook in het generatiepact weer op. De regering Verhofstadt 2 maakt van de creatie van 200.000 nieuwe jobs haar hoofdwerk.

Alles wordt ons natuurlijk verkocht met een sociaal sausje. Als we niet langer en meer werken dan zijn de pensioenen niet meer betaalbaar, heet het. We worden immers gemiddeld ouder dan vroeger. Er moeten dus steeds minder mensen instaan voor de welvaart van iedereen. Maar klopt dat wel? Veertig jaar terug was de standaard dat één persoon (meestal de man) in de toen nog grotere gezinnen kostwinner was en dus de centen moest binnenbrengen voor het onderhoud van de levensstandaard van alle gezinsleden. De kapitalisten van toen dachten er niet anders over dan nu: op een bepaald moment wilden ze al die vrouwen ook gaan inschakelen in het productieproces. Wie vandaag in een gezin leeft waar maar één kostwinner is, die heeft veel kans om onder de armoedegrens te vallen. Vandaag is de standaard dat twee personen aan het werk zijn voor het onderhoud van een gezin. Er zijn nu veel meer volwassen personen aan het werk in het formele arbeidscircuit dan 40 jaar geleden.

Moeder, waarom werken wij?

Ons harder en meer doen werken is van levensbelang voor een kapitalist. Zoniet, wordt hij verslagen door de konkurrent en gaat hij tenonder. Maar waarom eigenlijk nog meer werken? Er wordt nu reeds te veel geproduceerd in onze maatschappij. Elke zomer worden bijvoorbeeld tonnen tomaten weggegooid opdat je in de winkel je 2pl€ de kilo zou kunnen blijven betalen. En zijn het geen tomaten, dan zeker andere levensmiddelen. Stilletjes aan moeten de werkersters nu ook nog de containers waarin de supermarkten hun waren opstapelen die niet verkocht geraken wegens te duur, gaan bewaken tegen wie zich deze goederen gratis wil toeëigenen. Veel duurzame produkten (wasmachines, keukenmateriaal, kasten, ...) worden doelbewust gemaakt zodanig dat ze snel verslijten of kapotgaan, zodat je snel een nieuwe

versie moet kopen. Resultaat: nog meer werk is nodig om dat alles te produceren.

Werkersters van de nacht ... ontwaakt!

Deze week sloot ook het gerecht zich aan bij de verdedigers van het recht op arbeid: wie werkersters aan een stakingspiket probeert tegen te houden krijgt een fikse dwangsom. De boodschap van staat en kapitaal is duidelijk: jij bent geboren om te werken van de wieg tot in de kist. En ondertussen sust dat werkspook ons zachtjes in slaap, terwijl de rijkdommen zich opstapelen rond ons heen, bewaakt door camera's, flikken en cipiers opdat we er niet zouden aangeraken. Nog nooit werd zoveel geproduceerd als vandaag ... en toch moeten we harder werken. Arbeid en kapitaal zijn twee zijden van dezelfde medaille: het kapitalistisch systeem. Tegen de werkgevers, staat en kapitaal, kan je op verschillende manieren opkomen, maar niet door -zoals de vakbonden- nog meer werk te eisen. Het komt er nu op aan ons alle dingen die in deze maatschappij worden geproduceerd en verdwijnen in de fel bewaakte privé-terreinen van enkele rijken weer toe te eigen. Evenals de publieke goederen die nu in handen zijn van de staat: parken, speel- en sportterreinen, theaters, zalen, treinen, trams en bussen. Leve de improductiviteit!

Gratis Soep

Op de grote vakbondsbetoging in Brussel op 28 oktober deelde Food Not Bombs!-Leuven gratis pompoensoep en -koekjes uit. De daartoe benodigde pompoenen werden onrechtmatig toegeëigend. Ze lagen in de straten te wachten om bereid te worden door wie honger heeft of zin om te koken. Een gesmaakte ondersteuning...

DE NAR IS STEEDS OP ZOEK NAAR:

financiële steun; mensen die willen helpen met verspreiding; inhoudelijke bijdragen aan de strijd; plaatsen waar we onze strijd (het hoe en wat van De Nar) kunnen komen toelichten; mensen of organisaties die een benefiet voor De Nar willen doen; verdeelpunten en mensen die willen meehelpen met de verdeling (o.m. afhaling van gedrukte Narren)

Communiqué van immigranten uit Ceuta

De ochtend van maandag 29/08 is tragisch geweest. Twee kameraden uit Kameroen vertrokken met ons naar de prikkeldraad omheining die de berg Mariguari, in Marokko van de stad Melilla scheidt.

We waren met een aantal en de flikken waren op zoek naar ons: het is een gevecht, een strijd, zoals het meestal is. Maar de strijd is niet eerlijk: zij hebben gassen die ons verstikken, zij hebben rubberen kogels. Ze hebben ook echte kogels, en soms kan je ze ‘s nachts horen. Wij hebben enkel onze handen en onze voeten, en denken dat het beter is om niet te reageren. Hetgeen belangrijk is, is het collectief, en het is de hoop die ons gesteund heeft op de weg van de landen waarvan we komen naar Europa. We zijn 2-3 jaar op weg geweest.

De flikken hebben ook lange knuppels, die hard aankomen op onze lichamen. De slagen breken niet alleen onze botten, maar ook onze hoop. Soms hebben deze knuppels elektrische punten, dan kan je je lichaam voelen trillen, dan kan je niet meer ademen en voel je je alsof je aan het dood gaan bent.

Deze dag was zoals zovele anderen. Deze keer waren het echter geen Marokkaanse flikken, het waren wij en de guardia civil (nvdv de spaanse ‘rijkswacht’). Velen van ons geraakten over de omheining en toen we in Melilla waren, opende de guardia civil de kleine deur en stuurden ze ons terug naar Marokko. De flikken stuurden de gewonden en de gezonden terug. Ze stuurden ook nog 2 lijken terug.

De nacht was donker, we waren bang dat het Marokkaanse leger op elk moment kon komen

om ons naar Oujda (aan de grens met Algerije) te deporteren. Daarom verscholen we ons in de struiken. We vonden pas de volgende ochtend het lichaam van één van onze broeders, blijkbaar dood. We zagen in het licht van de zonsopgang ook de hoofden van de politie dicht bij de poort, en we realiseerden ons dat er iets verschrikkelijks was gebeurd. De Marokkaan zei dat er nog een lijk was.

We stonden dicht bij het lijk en deden enkele telefoontjes om hulp te zoeken en om te proberen de internationale autoriteiten bewust te maken van wat er aan het gebeuren was. Er kwam iemand die de feiten filmde en er getuige van was dat we de waarheid spraken. Ook Artsen zonder Grenzen zag de gewonden en één van de lijken. Ze kwamen ook te weten dat één van de twee doden een wonde had aan zijn maag. Waarom dan al die stilte?

Wij, de illegalen zoals ze ons noemen, diegenen zonder stem, zweren bij onze waardigheid (omdat we, ondanks dat ze ons vermoorden, nog

steeds onze waardigheid hebben als mensen) dat we er getuige van zijn geweest hoe onze kameraden geslagen werden tot de dood er op volgde, dat de Spaanse flikken de kleine deur openden en de 2 lijken in Marokko dumpten als waren het honden.

En we weten dat we terug zullen keren naar de prikkeldraad omheining. Velen onder ons zijn op vlucht van honger en oorlog, maar we zijn niet bang: al laten de officiële ons met rust, we weten dat we mensen zijn en dat we niets verkeerd deden, dat de moordenaars niet in onze rangen zitten, en dat op z’n minst god dit allemaal weet.

We vragen alle sociale organisaties om zicht te vervoegen bij deze oproep om rechtvaardigheid. We vragen alle organisaties die getuige waren van de feiten om ze te verwerpen. We vragen de Spaanse regering om artikel 157 van de immigratiewet te respecteren. We vragen van de Spaanse regering om de folter aan de grenzen van Ceuta en Melilla stop te zetten.

Kerkbezetting in Brussel

Sint-Bonifacius kerk (Vredesstraat in Ixelles, Matonge wijk)

De protestacties die we gevoerd hebben om te strijden tegen het akkoord dat afgesloten is tussen FEDASIL en de Dienst Vreemdelingenzaken (om mensen die uitgewezen worden op te pakken in open centra nvdr) zijn vruchtbaar geweest: het akkoord is opgeschort. Niettemin doet deze kleine overwinning niet de harde realiteit vergeten die talrijke sans-papiers iedere dag moeten beleven: angst, blinde

repressie, opsluiting en soms uitwijzing. Duzenden sans-papiers zijn uitwijsbaar en vrezen ieder moment gestrikt te worden in het net dat de overheid en zijn medeplichtige administratie spant. Honderden sans-papiers worden gevangen genomen en gedeporteerd naar landen die ze zelfs niet kennen. Is dit omdat zij uitgedeed zijn? Zelfs dat niet: een beroep bij de raad van state schorst de uitwijzing en opsluiting niet op, en is soms zelfs een aanleiding om de beslissing tot uitwijzing uit te spreken, om mensen zeker geen kans te geven, en positieve beslissingen van de raad van state nutteloos te maken en hun streefcijfers te halen. Deze beslissingen hebben gevolgen voor vrouwen, mannen en kinderen, vernietigt hun leven en doodt hen soms zelfs.

Enkele voorbeelden:

- tussen de 15 en 20 personen worden per dag in de luchthaven van Zaventem uitgewezen
- In Luik heeft een razzia van de politie op dinsdag 18/10 in het Astrid parc als resultaat gehad dat woensdag 3 mensen uitgewezen zijn en een familie met kleine kinderen is opgesloten in 127 bis
- Nieuwe razzia’s van de dienst vreemdelingenzaken samen met de politie in de open centra van Fedasil (de gezinnen zijn al gewaarschuwd en men kan hen ieder moment oppakken) in gans België

Om nog maar te zwijgen van de grenzen van Fort europa, waar de repressie blinder is, gewel-

dadiger, meer vastberaden. Men aarzelt er niet om te schieten, in enkele dagen zijn er meer dan tien mensen doodgeschoten terwijl ze de grens tussen Marokko en de spaanse enclaves Ceuta en Melilla probeerden over te steken. Tientallen anderen zijn zwaargewond.

De massamoord, laf en verraderlijk, wordt georganiseerd: honderden sans-papiers werden gedeporteerd en achtergelaten, zonder water of levensmiddelen, in de woestijn van de Sahara. Zij danken hun leven aan Artsen zonder grenzen, die dankzij een telefoontje de vluchtelingen hebben kunnen traceren. We weten echter niet of alle vluchtelingen gevonden zijn, of er nog gestorven zijn in de woestijn. Wij hebben besloten om de kerk Sint Bonifacius in de vredesstraat in Ixelles te bezetten en nodigen alle sans-papiers uit om ons te vervoegen.

Wij Eisen :

- De regularisatie van alle sans-papiers
- De stopzetting van uitwijzingen
- Een europese migratiepolitiek die verloopt met respect voor de internationale conventies

UDEP (union de défense des sans papiers)

udepbxl@yahoo.fr

0498/33.07.48 of 0486/54.75.09

Ondersteuning voor de UDEP:

523-0801898-74

De kerkbezetter/sters van de sint-bonifacius kerk vragen voor materiële solidariteit: matrassen, dekens, gasverwarmertjes, gasflessen en eten.

Hallo, ik ben een schrijversterscol-lectief, maar sta reeds langer met beide voeten middenin het strijdge-woel. Mijn naam is De Nar en mijn motto is “geen god, geen heerser”. Ik laat mij, qua stijl en vorm, niet inperken door de grenzen van de burgerlijke media. Nog minder moet ik weten van de vele grenzen die de architecten van ‘onze’ kapitalistische, patriarchale samenleving uitzetten om ons binnen de lijntjes te laten lopen. Nationalisten, seksisten en dierenbeulen zullen in mij, alleen een vijand kunnen vinden. Weg ook met de grenzen van het fatsoen, als het gaat om Pims blazen!

Ach, noem mij maar gerust een anti-kapitalist of een antifascist. Zelf noem ik me liefst een anarchist. Voor grond en vrijheid wil ik strijden, mij van het dagelijkse juk bevrijden. Absoluut is dan ook mijn drang om tot duidelijke analyses te komen. De vaagheid heerst alom, het denken staat krom. een duidelijke taal ten dienste van een duidelijke strijd! Samen strijden, samen dromen, samen klappen krijgen. Samen schrijven, tot we ze samen van hun sokkel verdrijven. Mijn schrijfsels zijn dan ook niet meer dan een megafoon voor de kreten van de slachtoffersters van de postideologische ratatouille die ons dagelijks de strot wordt ingeduwd.

Met jouw steun ga ik op regelmatige basis op zoek naar de betekenis van individuele en collectieve vrijheid, economische en politieke gelijkheid, en internationalistische solidariteit.

Dat uw bijdrage in deze zoektocht meer dan welkom is, lijkt me vanzelfsprekend. Dit alles in blijheid, tot het me teveel wordt. Neen, elke arrogante zak geef ik een koekje van eigen deeg en de doorwinterde stalinist en fascist geef ik met één pennentrek de doodsteek. Maar wees gerust, tegenover het wapengeknetter van de heersers ‘onzer’ wereld neemt mijn geschreven geweld vaak prozaïsche vormen aan.

Oh, ik weet dat u mij weinig geloofwaardigheid gunt, een eeuw van socialistisch verraad en stalinistische perversiteiten laten duidelijk diepe wonden na. Maar ik weiger te kiezen tussen het zelfvoldane nihilisme, de apathie en het zogenaamde reformisme. Groen, geel of rood, het kapitaal omhelst ze allemaal! Laat u dus toch maar eens gaan en neem me vast, lees me, verorber me; en ge zult zien: nog nooit heeft een onafhankelijke gazet zoveel verzet!

*Revolutionaire groetjes,
Het schrijversterscollectief De Nar.*

Rode Kruis onder vuur

Aan de werknemers en de vrijwilligers van het Rode Kruis

We leven in tijden van oorlog. Een oorlog buiten de grenzen in de Balkan, in Afghanistan en in Irak; een oorlog binnen de grenzen tegen de immigranten. Wij zijn ‘burgers’ van een oorlogvoërend land dat gebieden bezet en voltallige bevolkingen onderwerpt, wij zijn ‘burgers’ van een land waar het geïnstitutionaliseerde racisme een spil is van de regerende politiek, zowel van centrum-rechts als centrum-links.

Sinds het begin van de jaren ‘90 is Italië een permanent luchtsteunpunt van de NAVO geworden in het Mediterraan gebied en ontwikkelt het een logistieke rol die fundamenteel is voor de conflicten in dit gebied. In dezelfde periode heeft ‘ons land’ zich ook opgeworpen als politieagent die de immigratie managet in het Europees-Mediterraan gebied.

De samenleving zelf wordt gemilitariseerd terwijl steeds grotere delen ervan ingelijfd worden bij de oorlogsbedrijven en het management van de vrede. De brandweer wordt voortdurend ingezet in vredesoperaties. De werknemers van de ATM (openbaar vervoer van Milaan) werden ge-

bruikt om immigranten die een huis hadden bezet te vervoeren naar het politiekantoor, terwijl de kaartjescontroleurs op de bussen en trams de verblijfspapieren vragen en de immigranten die dat niet hebben daarna overdragen aan de politie. De werknemers van de luchthavens worden hartelijk uitgenodigd tot de onverschilligheid en de stilte tegenover de deportaties via vliegtuigen en het verzet daartegen... En de werknemers en de vrijwilligers van het Rode Kruis? Als het niet betwifelbaar is dat een groot deel van de vrijwilligers en werknemers van het Rode Kruis vertrekken vanuit een respectabele intentie (gezondheidsdiensten verschaffen, ambulances rijden,...), is het toch evenzeer waar dat zij, vanop een comfortabele afstand, hun ogen sluiten voor de organisatie waar ze deel van uitmaken. In de decors van oorlog managet het Rode Kruis, onder het wakend oog van het leger en de politie, het probleem van de overlevenden, van de geëvacueerden, van de vluchtelingen, waarbij ze bijdragen tot de aanvaarding van de opgelegde gewapende vrede. De prikkeldraad die de kampen van het Rode Kruis waarin zij zullen worden opgeborgen omringt, zegt veel over de idee van de ‘humanitaire oorlog’.

Maar dezelfde prikkeldraad die de kampen van het Rode Kruis in een oorlogscontext omringt, omringt ook de asielcentra die voor een deel onder hun controle staan. De directies van het Rode Kruis verdedigen in discussies en debatten te vuur en te zwaard deze hedendaagse operaties, en ook letterlijk in de vorm van bodyguards binnen de asielcentra. En niet alleen binnen de centra: de vriendelijkste van die politiemensen van het Rode Kruis, gaat ook verder in de tribunen en rechtbanken waar zij deelnemen als getuigen in het voordeel van de aanklager, waar zij bijdragen tot de criminalisering en de repressie van de immigranten die zichzelf proberen te bevrijden of die hun deportatie naar hun eigenlijke ‘landen van oorsprong’ willen tegenhouden.

De asielcentra zijn concentratiekampen. Hoe zou jij denken over een persoon die de nazi’s had geassisteerd in de repressie van ontsnapingspogingen van gevangenen? Hoe zou jij denken over een persoon die betrokken was bij het transport naar de vernietigingskampen? Zou jij geloven dat deze personen werden gedreven door ‘liefdadigheid’? Het lijden verlichten betekent niet het verzorgen van een immigrant die

in elkaar is geslagen door de politie zonder publiekelijk diegene die dit gedaan heeft af te keuren, en al helemaal niet om te collaboreren met de dader van dit geweld. Het lijden verlichten betekent niet het verzorgen van een immigrant die uit woede zich heeft verwond door een een scheermees of een stuk glas in te slikken om zijn of haar deportatie te vermijden, zonder de redenen van zulke actie publiekelijk bekend te maken. Het lijden verlichten betekent niet het toedienen van kalmeringsmiddelen om de geesten van zij die niet willen vastgehouden of gedeporteerd worden te verzoenen met hun ‘lot’. Wij nodigen de werknemers en de vrijwilligers van het Rode Kruis uit om niet meer te doen alsof ze van niets weten, en uit de grijze zone van de collaboratie, die de sterkte is van alle onderdrukking, te treden. In tijden van oorlog is stilte medepllichtigheid.

Tegen de gesloten centra en zij die ermee collaboreren! Stop deportaties en zij die dat mogelijk maken! Vrijheid voor alle immigranten!

Tegen alle grenzen!

Uit: Tempi Di Guerra, nr 5.

Rode Kruis: beschermmer van de bestaande orde?

De rol van het neutrale Rode Kruis in conflictsituaties en het asielbeleid.

Heilige huisjes, daar kennen we wel wat van. Het spektakel van de politieke debatten houdt zich tegenwoordig met niets anders bezig dan zogenaamde ‘linkse kerken’ te slopen. Onder het mom van een kat een kat te noemen, zijn racistische en patriarchale sneren meer dan ooit terug ‘in’. De resultaten van deze verrechtsing zijn voor iedereen merkbaar: racisme, controles, veiligheidsmanie worden aanvaardbaar gemaakt en gedemocratiseerd. Langs de andere kant probeert het establishment halstarig haar eigen privileges en machtsinstrumenten buiten schot te houden, waardoor de linkse bewegingen zich blind blijven staren op het zogenaamde progressieve middenveld van wereldverbeteraars. Ver van elk strijdperspectief (tegen het democratisch racisme, tegen de rijken,...) komen zij zo terecht in een armzalige positie waar geen enkele fundamentele maatschappelijke kritiek meer mogelijk is, ze geraken niet verder meer dan ‘alternatieve’ veiligheidsplannen, biolandbouw, sociale economie,... voor te stellen.

Vanuit deze vaststellingen wil dit artikel het licht werpen op het Rode Kruis, dat bij zowat elke conflictsituatie de wonden komt verzorgen – en een serieuze vinger in de pap van het moorddadige asielbeleid te brokken heeft.

Gewapende conflicten en natuurrampen.

Nog nooit zijn er in de menselijke geschiedenis zoveel gewapende conflicten aan de gang geweest als nu. De tijd van de grote oorlogen tussen naties lijkt dan wel verleden tijd, overal ontwikkelen er zich schijnbaar verdoken conflicten: burgeroorlogen, opstanden, genocideoorlogen,... De groten der aarde omschrijven al deze conflicten zonder uitzondering als ‘terreur’, hoewel de echte realiteit natuurlijk veel meer verscheiden en genuanceerd is. Daarnaast

krijgt elk conflict tegenwoordig een humanitaire dimensie. Te vuur en te zwaard komen de groten der aarde de mensenrechten verdedigen, terwijl in hun eigen achtertuin (denk maar aan de Verenigde Staten) de gevangenis overvol geraken, de democratische consensus barst en de armoede hoge toppen scheert.

Om mensen te kunnen controleren en productief te laten zijn, is het nodig om hen te concentreren op bepaalde plaatsen, zoals bijvoorbeeld het werkkamp of de stad. Het kapitalisme en de staat pogen al eeuwen lang mensen op dezelfde plek te fixeren. Zoals de vroegere boeren als arbeiders en arbeidsters in armzalige woonomstandigheden rond de 19de eeuwse fabrieken werden samengedreven, zo worden mensen nu als consumenten samengedreven in de metropoolsteden. Die concentratietendens verklaart mee de meer en meer vernietigende gevolgen van ecologische rampen. Het is niet per se zo dat er vroeger minder natuurrampen waren, het is wel zo dat natuurrampen nu meer slachtoffers maken juist doordat het overgrote deel van de wereldbevolking wordt samengedwongen in steden, vluchtelingenkampen, productieterranen,...

Zowel bij gewapende conflicten als bij rampen (overstromingen, hongersnood, droogtes,...) komt het Rode Kruis op de proppen. Op het eerste zicht lijkt het alsof ze echt komen om *het lijden te verzachten*. Er wordt voedsel uitgedeeld, er wordt medische verzorging ingericht, er worden neutrale zones afgebakend,... Het Rode Kruis staat op haar neutraliteit: het kiest geen kant in conflicten. Meer en meer gedraagt het Rode Kruis zich dan ook als de humanitaire vleugel van de bestaande orde. Als je neutraal staat tegenover conflictsituaties, als je weigert om de oorzaken van een conflict te analyseren, dan kies je per definitie de kant van de sterkste. En in de meeste gevallen is dat dus de bestaande orde, met al haar gevangenis, folteringen, wapens,... Kijk maar naar Irak. Dat Saddam weg is, zullen niet velen een probleem vinden. Ondertussen bezetten de Verenigde Staten en haar bondgenoten het land, en regeren er met ijzeren hand. Het Rode Kruis weigert hier kant te kiezen, en ontpopt zich zo tot de humanitaire handlangers van de bezetters, net zoals de privé-bewakingsfirma’s als Group 4 Falck zich laten inhuren door de bezetter. Is het dan zo ‘barbaars’ dat het hoofdkwartier van het Rode

Kruis (dat trouwens ook volgens een militaire structuur georganiseerd is) in Bagdad aangevallen wordt door opstandelingen?

In gewapende conflicten, bij rebellieën en opstanden onthult het Rode Kruis zichzelf als een paramilitair instituut dat nauw samenwerkt met de heersende orde. Elke activiteit van het Rode Kruis is, zoals een liefdadigheidsorganisatie betaamt, erop gericht om mensen afhankelijk en hulpeloos te maken en te houden. Wanneer opstandigen in hun rebellie hun waardigheid hervinden, en voelen dat ze wel degelijk leven, dan is het Rode Kruis daar om hen van die ‘illusie’ af te helpen. De spuiten en pleisters van hun gezondheidszorg mogen dan wel de gewonden verzorgen – de enige reden is de totale pacificatie van elk verzet. De drugs en geneesmiddelen die het Rode Kruis gratis verstrekt zullen je daarbij wel helpen.

Ook bij de vreselijke gevolgen van oorlogen zoals de enorme vluchtelingenstromen vervult haar het Rode Kruis trouw haar rol. Vluchtelingen worden over de hele wereld samengedreven (zie je de parallel met de drang naar controle?) in met prikkeldraad omringde kampen. Bij aankomst worden ze geregistreerd, gecontroleerd, geficheerd en ingedeeld. In de vluchtelingenkampen is elke menselijke waardigheid, elke zelforganisatie onmogelijk: op vaste tijdstippen deelt het Rode Kruis voedsel uit, op vaste tijdstippen wordt er appèl gehouden om te zien of iedereen zich wel op de plaats bevindt waar hij of zij zich moet bevinden,... Ondertussen patrouilleert het leger en de politie rond het kamp. Hoeveel revoltes zouden er al niet hebben plaatsgevonden in deze humanitaire concentratiekampen? Hoeveel bloed zou er al niet vergoten zijn om de wanhopigen en de stemlozen in deze kampen de baas te blijven? Zeggen de ficheringslijsten, de categorisering, de vrijheidsberoving (van elke mogelijkheid tot beweging, zelfredzaamheid,...), de prikkeldraad, de bewakers niet genoeg? Ja, het Rode Kruis verzacht het lijden. Het verzacht het lijden voor de machthebbers, wiens positie door elk conflict op het spel komt te staan. Het verzacht het lijden van alle ‘potentiële’ p.4

>p.3 rebellen om hen koest te houden. Zoals de sociale zekerheid in het Westen ontworpen werd om de arbeidersbeweging te temperen in haar revolutionaire eisen van gelijkheid, zoals de welzijnssector de uitgeslotenene net genoeg geeft om de kin boven water te houden, zo zorgt het Rode Kruis ervoor dat de bestaande orde beschermd blijft.

Van de kampen in Afrika naar de gesloten centra in Europa.

Het Rode Kruis trekt haar politiek ook door naar de Westerse landen waar alles zo vredevol lijkt in vergelijking met de honderden brandhaarden in de rest van de wereld. Aan de grenzen van Fort Europa is het al overduidelijk: sinds een jaar zijn er in Tunesië, Marokko, Ceuta (Spaanse enclave in Marokko), Algerije en zelfs in het Libië van Khadafi (die enkele jaren door de Europese landen als een terrorist werd bestempeld) zijn er met financiële middelen van Italië, Spanje en Duitsland preventieve detentiecentra opgericht. Om de vloedgolven van illegale immigranten tegen te houden, zijn er daar dus asielkampen opgericht. Ook Nederland, Frankrijk en Denemarken overwegen deze preventieve gevangnissen, waar mensen nog voor ze hun ‘misdrijf’ van het illegaal betreden van het land hebben begaan, worden opgesloten. Vanuit deze grenskampen worden ook deportaties naar het land van herkomst georganiseerd. En wie beheert deze kampen? Het Rode Kruis, samen met de ordediensten van het desbetreffende land.

In de meeste Europese landen, met Italië als toppunt, zit het Rode Kruis mee in het beheer van zowel open als gesloten asielcentra. In België is de rol van het Rode Kruis in de gesloten centra nog beperkt tot de medische zorg, terwijl de meeste open centra van FEDASIL mee gemanaged worden door het Rode Kruis. Maar het Rode Kruis zwijgt in alle talen over de misdadigheid van het asielbeleid, zwijgt over de gewelddaden die worden begaan tegenover opgesloten immigranten, weigert gedwongen en gewelddadige deportaties te veroordelen. En daarenboven verzorgen ze ook nog eens de wonden van de door bewakers ineengeslagen immigranten, dienen ze de ‘opstandige elementen’ kalmeringsmiddelen toe, proberen ze immigranten in open centra te verzoenen met het eeuwige afwachten van hun procedure en met hun de facto opsluiting. Want hoewel het gezegd om ‘open centra’ gaat, staat er wel een omheining om deze centra, zijn er wel bewakers, gaan de kamerdeuren op een bepaald uur op slot. Redenen te over om ook de open centra te omschrijven als ‘kampen’...

Naast haar rol in de asielkampen fungeert het Rode Kruis ook op andere terreinen als de ‘humanitaire spil’ van het asielbeleid. Om gratis geneesmiddelen te bekomen, moeten illegale immigranten zich bij het Rode Kruis (of Artsen zonder Grenzen, waar ook wel een artikelje over uit te wijden valt) laten registreren en zich laten keuren of ze wel ziek genoeg zijn. Zonder stempel van het Rode Kruis, geen verzorging. Zonder registraties bij het Rode Kruis, geen opsporingen en deportaties van mensen zonder papieren.

Laat ons dus duidelijk zijn. Zoals asielcentra volgens een strikte definitie als kampen kunnen beschouwd worden, zo fungeert het Rode Kruis als humanitaire brandjesblusser bij conflicten en als collaborateur bij de ordehandhaving in de asielkampen. In deze tijden van oorlog betekent neutraliteit kant kiezen voor de bestaande orde, voor het voortbestaan van hongersnood, opsluiting, deportaties, racisme,... Er is dan ook geen achterpoortje, er is geen ontsnapingsmogelijkheid voor de vrijwilligersters en werknemersters bij het Rode Kruis. De directie en de politiek van het Rode Kruis is duidelijk, er zijn geen excuses mogelijk. De prikkeldraad, de verdovende middelen, de in stilte verzorgde wonden van de ineengeslagen asielzoekers spreken voor zich.

Rode Kruis en open centra

Opvangcentra Rode Kruis-België: veilige thuishaven of grijze zone?

Doorgaans stelt men dat het vluchtelingenbeleid uit twee takken bestaat: een humanitaire en een repressieve. De humanitaire afdeling van het beleid bestaat dan uit de opvang van asielzoekers die het resultaat van hun procedure afwachten in zogenaamde open centra. Daar tegenover staat de afdeling die zorgt voor de opsluiting en verwijdering van uitgeprocedeerde mensen. Hieronder vallen de gesloten centra en allerlei politie- en controle instanties. De laatste jaren vervaagt dit onderscheid, als het ooit al bestaan mocht hebben, echter stapsgewijs. Zijn de opvangcentra van het Rode Kruis wel veilige thuishavens of maken ze deel uit van wat Primo Levi ten tijde van de Tweede Wereldoorlog de grijze zone noemde? Met deze term wilde Levi de stille collaborateurs van nazi-Duitsland aanduiden; degenen die, vaak om goedmenselijke redenen, bleven samenwerken met de nazivervolgingspolitiek.

Het Rode Kruis, dat een deel van de open centra beheert in opdracht van Fedasil, is een niet-gouvernementele organisatie die wereldwijd duizenden kampen voor vluchtelingen beheert. Een meer dan lovenswaardig initiatief zou je denken, ware het niet dat de kunstmatige onpartijdigheid van de organisatie vaak een actieve samenwerking inhoudt met diegenen die mensen op de vlucht jagen. En wat opgaat voor de kampen in Irak (actieve samenwerking met de bezettingstroepen) geldt blijkbaar ook voor de open centra in Europa (actieve samenwerking met de deportatiepolitiek).

Een blik op de situatie binnen de open centra zorgt voor meer duidelijkheid: Hoewel het recht op vrije vestiging ingeschreven staat in de Belgische grondwet, kunnen vluchtelingen er eigenlijk geen beroep op doen omdat hen enkel steun verleend wordt in de open centra. In deze centra worden de vluchtelingen geconcentreerd, uit het straatbeeld gehouden, gecontroleerd en gestigmatiseerd. Niet voor niets worden de centra door de inwoners ‘Lager’ of kamp genoemd.

Een vluchteling(e) is welkom in deze kampen zolang haar asielprocedure loopt. Wanneer die procedure ten einde is, dienen bijna alle vluchtelingen hun dossier in bij de Raad van State, die zoekt naar mogelijke procedurefouten. Tot voor kort waren ook degenen die het advies van de Raad van State afwachtten relatief veilig in de open centra. Sinds Fedasil echter een gezamenlijk protocol ondertekende met Dienst Vreemdelingenzaken, staan de poorten van de centra vooral open voor nachtelijke en ochtendlijke politierazzia’s. Deze situatie maakt dat de inwoners van de centra onder voortdurende dreiging van deportatie moeten leven.

Een mooi voorbeeld is het Klein Kasteeltje in Brussel. Een vluchteling beschrijft de situatie daar zondermeer als explosief. Sinds een jaar heeft het Klein Kasteeltje een nieuwe directrice en haar curriculum ligt er niet om: ze werkte voorheen in een gesloten centrum en is criminologe. Nadat ze op een eerste vergadering met de bewoners figuurlijk in haar blootje werd gezet door de overvloed aan klachten, besliste ze om deze maandelijkse vergaderingen zondermeer uit de agenda te schrappen. Daardoor werd elke rechtstreekse communicatie van de bewoners met de directie bij voorbaat uitgesloten. Kort daarna werd ook de bibliotheek gesloten door de nieuwe directie. Wanneer alle inwoners vervolgens afzonderlijk te horen kregen dat ze op

elk moment deportatie konden verwachten, zetten ze de eerste stappen naar zelforganisatie. Vooral de totale arrogantie van het personeel stoot hen voor de borst. Zo werd een vluchteling verrot geslagen na een klein dispuut met iemand van het keukenpersoneel. De houding van veel personeelsleden is ronduit racistisch; zo liet de bewaker van de toegangspoort tot het centrum zich onlangs gevallen dat, als hij er directeur was, hij alle vluchtelingen ter plekke zou afknallen. Ook de medische verzorging is beneden alle peil. Op een dag meldde een vluchteling zich bij de verpleegster met 40,8° koorts. Toen ze weigerde hem onmiddellijk naar een dokter door te sturen, verliet de vluchteling het centrum om buiten medische verzorging te zoeken. Na afgewezen te zijn in twee ziekenhuizen, stortte hij op straat ineen.

Naast deze dagelijkse treiterijen zorgt de directie er vooral voor dat de bewoners zich niet organiseren. Elke poging daartoe wordt dan ook opgevolgd door individuele waarschuwingen, die eigenlijk zuivere bedreigingen zijn. Als... dan deportatie. Zo organiseerden enkele vluchtelingen een petitie die meer inspraak eiste in de activiteiten. De directie riep hen de volgende dag op het matje en liet hen een waarschuwing ondertekenen wegens overtreding van het huisreglement (‘de personeelsleden met respect benaderen’). Toen ze weigerden het papier te ondertekenen, werd dit beschouwd als een nieuwe belediging. Een laatste voorbeeld licht de hypocrisie van de open centra nog beter toe: niet zo lang geleden werd er door Fedasil en het Britse consulaat een imago-tonstelling gehouden over vluchtelingenkinderen. Toen de inwoners van het centrum discreet pamfletten uitdeelden aan de aanwezige notabelen werden ze onmiddellijk afgedreigd door de verantwoordelijke voor externe communicatie. De volgende dag werd op de personeelsvergadering hun verwijdering uit het centrum voorgesteld. Onlangs werd reeds een militant van het Klein Kasteeltje louter om zijn politiek engagement in een gesloten centrum opgesloten. De andere vluchtelingen in strijd vrezen eenzelfde lot te zullen ondergaan. Een andere strategie die toegepast wordt op mondige vluchtelingen is de verwijdering naar een verafgelegen centrum. Deze transfers zijn erop gericht de onderlinge solidariteit te onkrachten en te breken.

Maar ook zonder georganiseerde strijd wordt de situatie in de open centra almaar ondraaglijker en zijn er dagelijks wantoestanden. Zo moet er betaald worden voor de kledij die door het Rode Kruis ingezameld wordt en worden ge-

subsidieerde renovatiewerken vaak uitbesteed aan inwoners tegen ondermaatse vergoedingen. De vluchtelingen hebben er ook nauwelijks de mogelijkheid in contact te treden met hun advocaat, die ze vaak zelfs nog nooit gezien hebben. Van procedureopvolging kan dan ook geen sprake zijn. Ook door de directie en het personeel van de centra worden de inwoners nauwelijks of niet ingelicht. Zo geldt er zwijgplicht over alle informatie die niet strikt tot de procedure behoort en moeten de assistenten de inwoners voortdurend voorhouden dat ze hier sowieso geen overlevingskansen hebben. Assistenten die deze zwijgplicht te licht opnemen en toch meer informatie doorfluiseren, worden op staande voet ontslagen.

Het personeel maakt zich echter ook zelf schuldig aan misbruiken. Zo waren er zowel in het opvangcentrum van Leuven als in dat van Lint klachten over handtastelijkheden en pedofilie. Vaak wordt dreigende deportatie pas aan de betrokkenen gemeld vlak voor de komst van de politie, waardoor er nauwelijks tijd is om de biezen te pakken en de twijfelachtige keuze voor het straatleven te maken. Bovendien bezoekt de politie de centra om de drie weken om het ‘gastboek’ te controleren. Deze bezoeken nemen soms ook de vorm aan van collectieve identiteitscontroles.

Deze verblijfsomstandigheden leiden vanzelfsprekend tot psychosomatische klachten. Onder wetenschappers wordt naar deze klachten verwezen onder de noemer ‘Odysseussyndroom’: een parapluterm voor alle symptomen die veroorzaakt worden door een ziekelijk vluchtelingenbeleid. Het lijdt geen twijfel dat een deel van het personeel van de open centra gewrongen zit tussen medemenselijkheid en de dreiging van ontslag. De personeelssamenstelling van de centra wisselt dan ook voortdurend en ontslagen assistenten wijzen vaak op het racistische karakter van hun vroegere job.

Laat ons duidelijk zijn; het vluchtelingenbeleid heeft geen menselijke kantjes en het kan niet vermenselijkt worden. Het heeft zowel de goede bedoelingen van de assistent als de matrak van de politieagent nodig en beiden zijn in gelijke mate schuldig aan stigmatisering, concentratie, racisme, ontmenselijking en deportatie. Voor de medewerkers van het Rode Kruis en de sociale assistenten is de keuze dan ook duidelijk en dringend: collaboreren of deserteren!

Sluiting van de gesloten én de open centra! Voor de vrije vestiging!

Kritische studie van het Enige Echte Anarchisme in Vlaanderen van 1986 tot 2006

Achter een blad als de Nar zit meer dan je denkt. Het huidige Narcollectief is nu al 2 jaar bezig en De Nar is in totaal aan haar 20e jaargang toe. Nummer 200 komt uit in de 10e maand (20 maal 10 is 200) van het jaar 2005 (5 van het 5e jaar in dit millenium maal 4 van de 4 cijfers in 2005 geeft 20), 2 keer 2 jaar geleden vielen de 2 torens én 9 plus 11 is ... 20. M□

De Navel van De Nar

We gaan met dit nummer een feestjaar in. Een braspertij moet je nu ook niet direct verwachten, 't schijnt dat de wereld in die 20 jaar zwaar verrechtst is. Het wordt zo een beetje een feestje in minor. Misschien zelfs een Gothic feestje met lippenstift enzo. Je Narren gaan ook -geheel tegen hun gewoonte in- aan een lekker potje navelstaren doen.

De komende nummers splitsen we je een reeks stukken over de edele geschiedenis van dit blad door de maag, artikels die je een blik gunnen achter de schermen met portretjes van medewerkers, donateurs, fans, Narhaters, mandatarissen en ander gespuis van toevallige aard. En dat begint wel degelijk nu door -ere wie ere toekomt- onze geestelijke vader *Erik Van der Veken* van onder het puin te halen. De held van de eerste helft.

Deel 1: De Jetse connectie

We schrijven midden jaren '80 en het Belgische Koninkrijk davert op haar grondvesten. Er zijn enorme betogingen tegen de plaatsing van Amerikaanse kernraketten, de Bende van Nijvel schiet er vrolijk op los, de C.C.C. blaast er vrolijk op los, de Gladio Stay Behind netwerken poten her en der geheime wapendepots neer en Van Den Boeynants bereidt samen met de Groep G van de Rijkswacht een militaire staatsgreep voor. Kortom, alles lijkt peis en vree. Of niet soms ? Want het rommelt in de normaal o zo rustige rand rond Brussel...

Erik Van der Veken: “Begin jaren '80 was er in Vlaams-Brabant een behoorlijk actieve punkscene, vooral rond jeudhuis De Finkel in Jette. Ik zat toen in de laatste jaren van het middelbaar en ging daar met vrienden en mijn neef vaak uit. We waren eigenlijk allemaal een soort middleclass white trash, punkachtige scholieren uit de goeude gezinnen van de groene faciliteitengemeenten. De Finkel lag wel pal naast het politiekantoor van Jette maar eigenlijk was vooral amok met skinheads er vaste prik. Gelukkig was het jeudhuis behoorlijk goed bestand tegen aanvallen van nazi-skins: je moest eerst trappen op voor je in het café zelf kwam, een kale betonnen, kraakpandachtige zaal. Ik maakte toen het fanzine De Macht van de Onmacht, wat vooral serieuze stukjes bevatte. Mijn neef Frank Geeraert -waar ik muziek mee maakte- nam met De Zin van de Onzin het grappiger werk voor zijn rekening en Onno Hesselink die in mijn klas zat, gaf Peace or Annihilation uit.

Na een tijdje begonnen we politiek eigenlijk interessanter te vinden dan gewoon punk. Allez, we bekeken dat toen niet als politiek, gewoon als betere ideeën dan de gangbare. We kwamen toen op anarchisme uit maar nog zonder veel diepgang. Zowel muzikaal als inhoudelijk zijn we toen een stuk breder gaan werken, alles kon als er maar energie van uitstraalde. Het is een mooi samengaan geweest van dat en de hele beweging er rond die met multinationals, vegetarisme en de andere grote kapstokken van toen bezig was, waaruit De Nar is geboren. We zijn toen het blad van de Libertaire Studiegroep uit Gent en Gramschap uit Nederland gaan lezen en we hadden zoiets van Dat is het! Dat wilden we zeggen. Mijn vader is toen ook een grote in-

vloed geweest: hij was een overtuigde Vlaams-nationalist en ik was -en ben- daar zwaar afkerig van...”

De Nar: Hoe zijn jullie dan op het idee gekomen om met De Nar te beginnen?

Erik: “Dat is eigenlijk een idee geweest van tiens, kunnen we met die fanzines geen krachten bundelen ? Het concept was toen vooral ‘stoppen waar we mee bezig zijn’, uitgekeken zijn op we maken een blaadje en dat is het, lees het maar. We wilden een blad beginnen met een breder doel en een breder publiek en dat is na een tijdje ook gelukt. De fout die we toen gemaakt hebben, achteraf gezien, is dat we geen publiciteit maakten want anarchisme en publiciteit, dat gaat niet goed samen, toen toch niet. We wilden vooral andermans ideeën verspreiden. Verkondigen dat die en die bladen zijn uitgekomen en waarom die interessant waren, vermeldingen van goede muziek, of toch wat wij goede muziek vonden. Later zijn er ook gedichten, tekeningen en mailart bijgekomen.”

De Nar: waren die eerste Narren direct een succes?

Erik: “De abonnementen van de voorgaande fanzines liepen natuurlijk gewoon door, we hadden dat publiek al en we deden veel stands met stickerverkoop enzo, dat heeft goed geholpen. Die stickerverkoop heeft er ook voor gezorgd dat we De Nar altijd goed konden betalen. We hadden toen wel niet meer dan een honderd abonnees natuurlijk. Maar het gros werd gewoon gratis bezorgd aan kraakpandjes en jeudhuizen enzo, we hadden zelfs geen boekhouding. De totale oplage lag toen rond de tweehonderd. De eerste vier jaar, tot '90, waren het gewoon gekopieerde A4'tjes die dubbelgeplooid waren tot A5 boekje. De nadruk lag vooral op de agenda, er waren nog niet zoveel inhoudelijke stukken of andere dingen waar langer werk aan was. Daar elke maand staan, gewoon met een agenda die klopt, was ons al meer dan werk genoeg. Daarna zijn we bij het NCOS gaan drukken en is de oplage gestegen naar een 300 à 400. Maar we hebben ook nooit echte moeite gestoken in het verhogen van het lezerspubliek, wat natuurlijk voor een blad nefast is. Je kunt dat blijven doen, dat 10, 20 of 30 jaar doen aan die oplage maar er zit dan wel geen groei in. In de loop van de Narren zijn de stukken verscheidener geworden, je komt mensen tegen en krijgt wat meer naam bekendheid en dan komen er ook meer stukken uit andere hoeken. We wilden ook niet echt controle over de inhoud, ongeveer alles wat we toegestuurd kregen, kwam erin. De dankbaarheid daarvoor is ook altijd groot geweest. Ondanks de kleine oplage was de naam bekendheid behoorlijk groot. Iedereen vond dat sympathiek, zo'n klein blaadje. En die sympa-

thie heeft gemaakt dat we het zolang gedaan hebben, anders was dat al lang gestopt. We hebben met die ploeg Narren gemaakt tot vlak na nummer 100, wanneer Filip en Pieter enzo het hebben overgenomen en daarna deed ik alleen nog lay-out. We hadden ook maar één redactievergadering per nummer en dat was vooral een praktisch moment: post opendoen en afspreken wie wat typt enzo, de taken stonden vast en verliepen vanzelf. Het meeste werk gebeurde door mijn neef Frank, mijn vriendin Kris en ik, wat het eigenlijk een familiebedrijfje maakte. Maar ook andere mensen hebben er flink wat werk ingestoken. Patricia, Boule en Annick waren er al van bij het begin bij betrokken, de tekenaars Marcel Ruijters, Matthias Giesen en Arthur DW.Core waren onmisbaar en Hotel Schoofs van Bart 'van Kw' Schoofs was als column geniaal.”

De Nar: hoe heb je het blad zien evolueren?

Erik: “De grootste evolutie is er gekomen toen het blad overgedragen is aan mensen die nog meer met inhoud bezig waren dan wij, met agenda-items en muziek. Eigenlijk waren wij niet sectair genoeg, we lieten teveel toe in ons blad. We noemden dat zelf wel anarchistisch, maar wat was daar de betekenis van ? Een open podium was voor ons toen anarchistisch. We gingen toen niet schrijven over politieke situaties of maatschappelijke evoluties, die bagage hadden we toen gewoon niet en wilden we ook niet dragen. Het was een soort snakken naar praktijkervaring. Als je de idealen van het anarchisme er op naleest, dan denk je wie wil dat nu niet ? Maar dat denkt elke ideologie waarschijnlijk van zichzelf. We wilden anarchisme wel eens uitproberen in de praktijk. Nu niet dat De Nar toen het grote voorbeeld was van een anarchistische praktijk, maar op onafhankelijke basis dat blad maken op zich wel. Het was voor ons belangrijk om te zien of we dat blad konden maken zonder mama of papa geld te laten ophoesten, of we dat konden managen zeg maar. Ook de projecten waar ik nu in meedraai, zijn dingen waar ik zoiets bij heb van tiens, dat zou leuk zijn in de praktijk, of het nu om te onderdelen gaat, LETS, buurtwerk, of collectief werken, dat is voor mij hetzelfde.”

De Nar: hoe voelde dat, na tien jaar je geesteskinderje loslaten?

Erik: “Verlossend natuurlijk, na zoveel jaar doe je dat graag van de hand maar we wilden kost

wat kost dat het blad niet verloren ging. Anders stop je en belandt het in een kast. Alleen nu heeft dat nog waarde omdat het blad nog bestaat. De waarde van een project is zijn voortzetting. We hadden toen zoiets van mannen, jullie zijn van goed vlees en bloed, jullie gaan dat goed doen. Inhoudelijk werd De Nar toen wel veel interessanter. Ik heb wel zoiets gehad van alle mannen, anarchistisch axieblad, moet die naem daar wel opstaan ? Dat is ook zo'n discussie die nooit beëindigd is. Die groep vond dat interessant en heeft dat gedaan maar volgens mij hoeft dat niet persé. Je moet de mensen niet eerst met hun neus op terminologie drukken omdat ze dan beter zouden verteren wat er in staat. Ik denk dat dat niet werkt. Anarchisme kan in een buurtkrant evengoed dingen in beweging zetten. Ook een interview met Mauro Pavlowsky straalt voor mij anarchisme uit, al weet ik niet waar dat vandaan komt. Maar het ademt wel een sfeer uit die maakt dat mensen er meer van willen weten. Je moet mensen nieuwsgierig maken.

Toen wij De Nar maakten, hebben we ons ook vaak gerealiseerd dat we voor de eigen kerk aan het preken waren. Zeker in mijn punkperiode stonden al die groepen te krijzen op een podium maar iedereen in de zaal weet het wel al lang, die bereiken met die muziek niemand anders. En daar kun je ook als blad in verzeild raken. Zo van ik schreeuw het uit op papier maar wie leest dat ?

In de groepen waar ik nu actief in ben, kom ik altijd weer mensen tegen die het anarchisme iets sympathiek vinden en anarchistische dingen doodnormaal vinden maar daar niet direct de grote anarchistische namen aan koppelen, wat ik ook niet doe, maar wel het inzicht hebben van 'tiens zo kunnen we als mensen onafhankelijker bezig zijn. Zo merk ik dat er in buurtgroepen, wereldwinkels, Letsgroepen enzo veel mensen zijn die het anarchisme aanhangen, alleen gaan ze die grote ideologie niet lopen uitbazuinen, ze zien dat zelf alleen haalbaar op kleine schaal. Maar daar gaat wel een enorme kracht van uit. Ik snap dus niet hoe je aan verbreding kunt doen onder de naam anarchistisch axieblad. Veel mensen hebben er geen nood aan om zichzelf te kunnen catalogeren maar wel om gelijkgezinde mensen te vinden want dan vind je hoop. Ik ben net veertig geworden en dan ben je eerder geneigd je met kleine projecten bezig te houden. We zeggen soms al lachend Zeg, staat de datum voor de revolutie nu al vast ? En wie heeft dat dan eigenlijk beslist ? Jullie hebben mij ook al standbeelden beloofd maar daar hoor ik niets meer van.”

De Nar: dat is voor nà de revolutie. Maar spijtig genoeg strekt het pré-revolutionair verleden zich nog uit tot in de verre toekomst, als we de marxisten mogen geloven tenminste. Enfin, we hebben Manneken Pis en Rubens op de Groenplaats alvast voor je in de planning gezet, anders loopt De As er nog mee weg ook.

interview: kraaf

OPROEP: oude Narren gezocht!

Om deze reeks over de guitige geschiedenis van De Nar te kunnen samen stellen, hebben we geprobeerd om het volledige archief van De Nar bijeen te sprokkelen. Het is echter nog niet helemaal compleet. We zijn vooral op zoek naar de nummers 27 (december '88), 97 (oktober '98) en 125 (januari/februari '97). Wij gaan dan ook het engagement aan om uw bijgedragen nummers goed te bewaren in ons archief.

De Keuze voor het ghetto

Welke toekomst voor de Antwerpse Kievitbuurt?

Het is ondertussen een jaar en 4 maanden geleden dat in Antwerpen het verlaten Dominicanenklooster in de Ploegstraat werd gekraakt. Het gebouw werd omgedoopt tot ‘Anarchistisch Buurthuis ‘t Kievitje’ en het verzet tegen het stadsmanagement (1) in de Kievitbuurt voor open verklaard. Wat heeft een jaar strijd tegen de kantoren opgeleverd?

We schrijven eindejaarsnacht van 1994 op 1995. Het Switel hotel, een groot hotel op het Kievitplein, gaat in vlammen op. Een woonbuurt die sowieso al kampte met een gebrek aan ruimte zag haar enige plein mee verwoest worden. Er werd een wedstrijd uitgeschreven voor architecten om het plein een nieuw leven in te blazen. Een hip Rotterdams architectenbureau (MVRDV) won de wedstrijd met een relatief toegankelijk concept dat op het plein vooral de functie van ontmoetingsplaats en woonbuurt accentueerde, uiteraard binnen de lijntjes van de commerciële en onmenselijke aanvaardbaarheid.

Dat was echter buiten de kloodzakken van Robelco (projectontwikkelaar) en Alcatel (multimedia bedrijf) gerekend. Toen Alcatel samen met z’n 2500 jobs dreigde te vertrekken uit Antwerpen, werd het plan van MVRDV al snel overboord gesmeten om de geplande vormgeving van het Kievitplein aan de wensen van Alcatel aan te passen. Het resultaat was gruwelijke hoogbouw, een hele straat die een blinde muur werd en geen enkel rustig plekje meer om te ontsnappen aan de controle en de consumptieplicht.

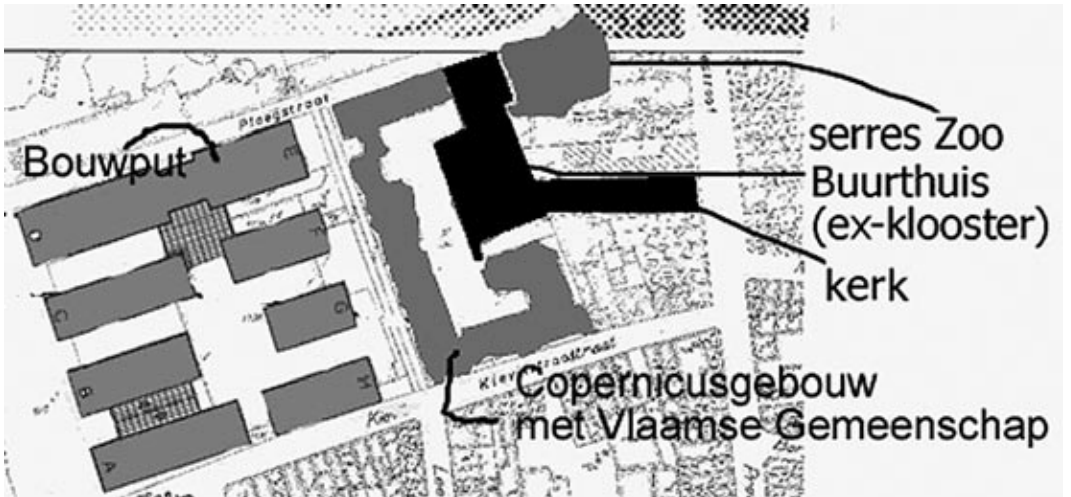
Naast het plein staat reeds het aartslelijke Copernicus complex, een bolwerk van de vlaamse overheid. Het dominicanenklooster wordt hier helemaal door omringd en is de enige overblijvende ruimte die geschikt is voor enig menselijk contact. Ook dit gebouw dreigde in handen te vallen van steriel kantoorland toen duidelijk werd dat de vlaamsche ambtenaren niet meer

genoeg ruimte hadden in het Copernicus gedrocht.

Het is daar dat de voormalige Anarchistische Bond tussenkwam door het klooster te kraken.

De verschillende buurtcomitees van de Kievit (de 5 blanken en een paardenkop die de buurt rijk is) waren al enkele jaren actief in een burgerlijk verzet tegen de plannen met het Kievitplein en werden door de kraakactie geïnspireerd om zich samen te voegen in het burgercollectief ‘De Ploeg’ (2). Met de steun van de Anarchistische Bond, architecten en verschillende sociaal-burgerlijke (3) organisaties slaagde De Ploeg erin om op zijn manier het hele ‘dossier’ in een stroomversnelling te brengen, door eerst een uitstel van de verkoop van het klooster te forceren (tot de zomer van 2005) en vervolgens de druk op te voeren tegen Robelco (de betonboer die op het Kievitplein bouwt). Dit alles leidde naar een proces van de buurtbewoners tegen Robelco.

David heeft echter nooit tegen Goliath kunnen winnen met een wapen van Goliath (justitie) en ook deze keer vond de rampzalige rechter er iets op: de dagvaarding werd onontvankelijk verklaard omdat de buurtcomitees en de bewoonster (die samen een ‘rechtspersoonlijkheid’ vormden) ‘geen belang’ zouden hebben: de buurtcomitees hadden hun ‘werkgebied’ namelijk niet in de directe omgeving van de werf (maar een straat verder) en de buurtbewoonster zou de terugvorderingen door Robelco niet kunnen betalen in geval van een nederlaag. Uiteindelijk werd de compromissenmachine van de democratische burgers ingeschakeld en werden er in een overleg met De Ploeg, Robelco en de stad nog enkel futiele wijzigingen aangebracht in het hele dossier.

Ondertussen werd ook rond het klooster druk gepalaverd en had Straten-Generaal (een Antwerpse organisatie die bezig is met participatieve democratie) een alternatief uitgewerkt. Men zou het klooster, met de hulp van de provincie, gewoon zelf kopen en vullen met allerlei organisaties uit de sociale sector en het NGO wereldje, met als kers op de taart een afdeling van de ‘Universiteit voor het Algemeen Belang’, een initiatief van de andersglobalistische professor Riccardo Petrella en zijn Groep van Lissabon (4). Na voldoende druk te zetten op de betreffende mannen met macht (notaris, Dominicanen, etc) is men er in geslaagd om het gebouw effectief aan te kopen, ondanks hogere boden van asociale woningmaatschappijen en andere aasgieren.

Ondanks deze kleine overwinning is de keuze die de stadsmanagers gemaakt hebben duidelijk: een wijk waar bijna uitsluitend geïlegaliseerde en gelegaliseerde migranten wonen, waar onder diegenen met papieren 30% werkloos is, waar mensen dicht op elkaar zitten maar het racisme iedereen van elkaar scheidt, waar nu al de enige vrije ontmoetingsplaats de straat is (vooral ‘s

nachts), daar kiest men om het vol te bouwen met kantoren. Hoe walgelijk het feit dat onze levens gemanaged worden door een stel omhooggevallen politiekers ook is, binnen die realiteit hebben ze ervoor gekozen om er een getto van te maken. Een anarchistisch buurthuis was toen al wat naïef (af te leiden aan de bijna uitsluitende blanke reactie uit de buurt), maar de ‘sociale’ invulling die het klooster nu gaat krijgen zal onvermijdelijk een zweverig eiland worden in een zee van miserie. Althans dat is hun keuze, die ook niet zonder gevolgen zal zijn. Ongetwijfeld gaan de Kievitbewoners nog opstandige tijden tegemoed.

1)Stadsmanagement: het ‘managen’ van de stad, inrichten van de ruimtes volgens de noden van staat en kapital

2)De Ploeg: <http://www.antwerpencentraal.belkiewit>
3)Sociaal-burgerlijk: burgerlijk zijn de burgers, zij die zich als lid van de kapitalistische staat beschouwen, de wet onderschrijven en geloven in ‘rechten’ en ‘plichten’. Sociale burgers denken dat sociale strijd binnen die context mogelijk is.
4)Universiteit voor het Algemeen Belang: <http://www.universiteitalgemeenbelang.be>

Denken over stad en ruimte.

Vooruitgang vernielt nooit grondiger dan wanneer ze bouwt.

De nood aan ruimte is een politieke nood bij uitstek. De plaatsen waar we leven conditioneren de manieren waarop we leven, en omgekeerd vormen onze relaties en activiteiten de ruimtes van onze levens. Het is een kwestie van dagelijkse ervaring, en toch lijken we er niet toe in staat om ook maar de kleinste vrucht van te plukken. Je moet maar gewoon eens een wandeling maken doorheen eender welke stad om de aard van de armoede van onze manier van leven te begrijpen. Bijna alle stedelijke ruimte beantwoordt aan twee noden: winst en sociale controle. De steden zijn plaatsen van consumptie, georganiseerd volgens alsmaar striktere regels van een voortdurend uitbreidende markt: de veiligheidsmarkt. Het model is het commerciële centrum, een collectieve geprivatiseerde ruimte, bekeken en begluurd door mensen en instrumenten van gespecialiseerde agentschappen. In de commerciële centra wordt een meer en meer ‘gepersonaliseerde’ socialiteit gebouwd rond de consument en zijn familie. Tegenwoordig kan je in deze neonplaatsen eten, spelen met de kinderen, lezen,... Maar als je er binnenkomt zonder geld, dan ontdek je dat het een angstaanjagende illusie is.

Min of meer hetzelfde gebeurt in de grootste steden, de metropolen. Waar kan je bijeenkomen voor een discussie, waar kan je zitten zonder

verplichting tot consumptie, waar kan je drinken, waar kan je slapen – als je geen geld hebt? Voor een immigrant, voor een arme, voor een vrouw,... kan een nacht in de stad lang zijn. De bemiddelden, die zich comfortabel koesteren in hun huizen, kennen de nachtelijke wereld van de straat niet, de donkere zijde van neon, waar de politie je op de banken wakkerschudt, waar alles je vreemd en gevaarlijk lijkt. Wanneer de middenklassen ingesloten zitten in hun bunkers onthult de stad haar echte gelaat, het gelaat van een onmenselijk monster.

Steden beginnen meer en meer te lijken op forten, terwijl huizen meer en meer gelijkenis vertonen met veiligheidscellen. De sociale oorlog, de oorlog tussen rijk en arm, tussen regeerders en geregeerden is geïnstitutionaliseerd in de stedelijke ruimte. De armen worden verdrongen en gedeporteerd naar de rafelige rand van de stad om in het centrum plaats te maken voor kantoren, banken of toeristen. De toegangen tot de steden en vele ‘gevoelige’ wijken en gebieden worden bekeken door apparaten die alsmaar gesofisticeerder worden. Het gebrek aan toegang tot bepaalde consumptieniveaus – niveaus die bepaald en gecontroleerd worden door computernetwerken waarin data van banken, verzekeringen, gezondheidszorg en politie samengeweven worden – bepaalt door negatieve uitsluiting

de nieuwe gevaarlijke klassen, die in zeer afgebakende stedelijke zones worden gepropt. De karakteristieken van de nieuwe wereldorde worden gereflecteerd in de stedelijke controle. De grenzen tussen landen en continenten komen overeen met de barrières tussen wijken of de magnetische kaarten die toegang verschaffen tot specifieke private gebouwen, of, zoals in de Verenigde Staten, tot bepaalde residentiële wijken. Internationale politieoperaties roepen de oorlog tegen de misdaad, of, meer recent, de politiek van de ‘zero-tolerantie’ terug in waardoor alle vormen van afwijkend gedrag worden gecriminaliseerd. Terwijl over de hele wereld miljoenen armen worden gearresteerd, nemen de steden de vorm aan van immense gevangenissen. Doen de gele lijnen die consumenten in bepaalde Londense winkelcentra moeten volgen niet denken aan de lijnen waarlangs sommige Franse gevangenen moeten wandelen? Is het niet mogelijk om een glimp van de checkpoints in de Palestijnse gebieden op te vangen tijdens de militarisering van Genua tijdens de G8-top? Voorstellen voor een nachtelijke avondklok voor jongeren zijn al over heel Europa goedgekeurd. De heropvoedingshuizen, een soort strafkolonie voor jongeren, heropenen overal de deuren. Samenkomen op de pleinen wordt meer en meer verboden (samenscholingsverboden).

Nu al is het in de meeste Europese steden verboden voor daklozen om in het stadscentrum te komen. Bedelaars worden beboet. Tegenwoordig is het normaal om voor te stellen (zoals de nazi’s gisteren en de burgemeester van Milaan vandaag) om geschikte centra voor werklozen en hun families te creëren naar het model van de asielkampen voor mensen zonder papieren. Metalen afrasteringen bakenen de grenzen tussen rijke (en vooral witte) wijken en arme (en vooral niet-witte) wijken af. De sociale apartheid rukt op, van de Verenigde Staten tot in Europa, van het zuiden tot in het noorden van de wereld. Terwijl één op de drie zwarten tussen 20 en 35 jaar wordt opgesloten in de gevangenis (zoals in de Verenigde Staten), kan een voorstel om de stadscentra voor immigranten de facto te sluiten bijna ongemerkt voorbijgaan. Het is zelfs geen probleem om te applaudisseren voor de glorieuze militaire marine als die boten van illegale immigranten doet zinken in de Middellandse Zee (Spanje, Italië, Griekenland). In een samenweven van klassenuitsluiting en raciale segregatie lijkt de maatschappij waarin we leven als een gigantische accumulatie van ghetto’s.

Eens te meer is de link tussen manieren van leven en de plaatsen van leven duidelijk. De groeiende precariteit in brede lagen van [p.7](#)

> **p.6** de maatschappij schrijdt voort op hetzelfde ritme als de isolatie van individuen met het verdwijnen van plaatsen van samenkomst (en daardoor van strijd). De reservaten waarin de meeste van de armen worden achtergelaten om te rotten groeien. Deze sociale omstandigheden baren twee typisch totalitaire fenomenen: de oorlog tussen de uitgebuitenen, die zonder filters de genadeloze competitie en de sociale ladder waarop de kapitalistische relaties gebouwd zijn reproduceert, en de vraag naar orde en veiligheid, geproduceerd en gesponsord door een propaganda die eindeloos elke huiskamer binnendringt. Met het einde van de ‘Koude Oorlog’ heeft de Vijand zich verplaatst, zowel politiek als doorheen de media, naar het binnen van de ‘vrije wereld’ zelf. De ineenstorting van de Berlijnse Muur correspondeert met de constructie van de barrières tussen Mexico en de Verenigde Staten en met de ontwikkeling van elektronische barrières die de citadellen waar de regerende klasse woont beschermen. De criminalisering van de armen wordt openlijk beschreven als een ‘oorlog van lage intensiteit’, waarin de vijand, de ‘exotische terrorist’, hier de illegale buitenlander is, de drugsverslaafde, de rondhangjongere en de prostituee. De geïsoleerde burger, heen en weer geworpen tussen werk en consumptie door anonieme ruimtes die de wegen en manieren zijn van transport, slikt angstaanjagende beelden van verraderlijke jongeren, lijntrekkers, keelhalers,... Zo neemt een vaag en onbewust gevoel van angst bezit van het individuele en collectieve leven.

Een schijnbaar vredige steden tonen ons meer en meer de kenmerken van deze globale tendens naar regeren door angst – als we maar leren hoe we ernaar moeten kijken. Als je politiek beschouwt als de kunst van het bevelen, als een gespecialiseerde activiteit die het monopolie is van bureaucraten en functionarissen, dan zijn de steden waarin we leven de politieke organisatie van de ruimte. Als je aan de andere kant politiek ziet als een gemeenschappelijke ruimte voor discussies en beslissingen aangaande gemeenschappelijke problemen, dan kan je stellen dat de stedelijke structuur er bewust op gericht is om individuen te depolitiseren om hen in isolatie te houden en hen op hetzelfde moment verloren te laten gaan in de massa. In het tweede geval is de politieke activiteit bij uitstek de revolte tegen stedelijke planning (opgevat als politiewetenschap en -praktijk); het is de opstand die nieuwe ruimtes voor ontmoeting en communicatie schept. In beide betekenissen is de kwestie van ruimte een dringende politieke kwestie.

Een vol leven is een leven dat ertoe in staat is om kunstzinnig en vaardig het plezier van de eenzaamheid en het plezier van de ontmoeting te mengen. Een wijze mengeling van dorpen en platteland, van pleinen en vrije ruimtes zou de kunst van het bouwen magnifiek maken. Als, met een utopische sprong, we onszelf plaatsen buiten het industrialisme en de gedwongen verstedelijking, in het kort buiten de lange geschiedenis van verwijdering en uitzetting waarop de huidige technologische samenleving is gebouwd, kunnen we ons kleine gemeenschappen voorstellen gebaseerd op face-to-face relaties, die met elkaar verbonden zijn zonder hiërarchie tussen menselijke en andere levende wezens of overheersing van de natuur. De reis zou ophouden een gestandariseerd transport te zijn tussen zorgen en verveling en zou een avontuur worden vrij van klokken. Fontein en beschutte plaatsen zouden voorbijgangers verwelkomen. De wilde natuur zou een plaats worden van ontdekking en rust, van trillingen en van vlucht van de mensheid. Dorpen zouden geboren kunnen worden uit wouden om dan terug te keren tot het zijn van platteland en woud. We kunnen ons zelfs niet voorstellen hoe dieren en planten zouden veranderen wanneer ze zich niet langer bedreigd voelen door menselijke wezens. Alleen een vervreemde mensheid kan accumulatie, winst en macht zien als de basis voor het leven op aarde. Terwijl de wereld van de koopwaren het leven liquideert, alle menselijke contact implodeert, de ecologische catastrofe elke dag meer voelbaar wordt, terwijl jonge mensen elkaar afslachten en volwassenen zich verdrinken in psycho-geneesmiddelen, wordt het duidelijk wat er op het spel staat: de subversie van de sociale relaties betekent het creëren van nieuwe ruimtes om te leven en vice versa. In deze zin wacht ons de grote taak van de dringende vernietiging.

De massa-industriële samenleving vernietigt het plezier van eenzaamheid en op hetzelfde moment het plezier om bijeen te komen. We worden meer en meer gedwongen om samen te zijn door gedwongen verplaatsingen, gestandariseerde tijd, massaal geproduceerde verlangens. En toch worden we meer en meer geïsoleerd, in de onmogelijkheid om te communiceren, opgevreten door angst en vrees, en bovenal in de onmogelijkheid om samen te strijden. Elke echte communicatie, elke waarlijk egalitaire dialoog kan alleen maar plaatsgrijpen in de breuk met normaliteit en gewoontes, alleen maar in revolte. In verschillende delen van de wereld weigeren de uitgebuitenen elke illusie over de ‘best mogelijke wereld’, waarbij ze hun gevoel van totale verspilling richten tegen de macht. In opstand tegen de uitbuiters en hun wachthonden, tegen hun eigendom en hun waarden, ontdekken de uitgebuitenen nieuwe en oude manieren om samen te zijn, te discussiëren, te beslissen en pret te maken.

Van de Palestijnse gebieden tot de aarch (dorpsvergaderingen) van de Algerijnse opstandelingen, opstanden bevrijden ruimtes voor sociale zelforganisatie. Vaak zijn de herontdekte samenkomstvormen een soort toepassingen van

oude tradities van face-to-face relaties, vijandig tegenover alle vertegenwoordiging, gesmeed in de trots van andere strijden. Als de gewelddadige breuk de basis is van opstanden, dan is hun capaciteit om te experimenteren met andere manieren van leven in de hoop dat uitgebuitenen ergens anders hun vuren verder zullen opstoken, wat hun doet blijven bestaan, aangezien zelfs de mooiste utopische praktijken streven in isolatie.

De plaatsen van de macht, zelfs diegene die niet direct repressief zijn, worden vernietigd in de loop van rellen niet alleen omwille van hun symboliek, maar ook omdat er in het rijk van de macht geen leven is.

Achter het probleem van huizen en collectieve ruimtes staat een hele samenleving. Het is omdat zoveel jaar na jaar werken om een lening af te betalen simpelweg om een dak boven hun hoofd te bewaren dat ze niet in staat zijn om de wil of de ruimte te vinden om met elkaar te praten over de absurditeit van zo’n leven. Aan de andere kant, hoe meer collectieve ruimtes worden ingesloten, geprivatiseerd of onder staatscontrole worden gebracht, hoe meer de huizen zelf kleine, grijze, uniforme en ongezonde forten worden. Zonder verzet wordt alles aan duizelingwekkende snelheid gedegradeerd. Waar 50 jaar geleden boeren woonden en land bewerkten voor de rijken, wonen nu de hogere klassen. De huidige residentiële wijken zijn even onbewoonbaar als de gemiddelde huizen van 30 jaar geleden. Luxehotels lijken op barakken. Het zijn de logische gevolgen van het totalitarisme in stedelijke planning, zoals de tombes waarin de Japanse werknemers hun batterijen terug kunnen opladen. De klassen die de armen uitbuiten worden op hun beurt mishandeld door het systeem dat ze altijd hebben verdedigd.

De praktijk van directe actie om ruimtes om te leven af te pakken van macht en winst, het bezetten van huizen en het experimenteren met subversieve relaties, is iets heel anders dan een min of meer modieus alternatief jong-zijn. Het is een kwestie die alle uitgebuitenen, uitgesloten en stemlozen aanbelangt. Het is een kwestie van discussiëren en organiseren zonder bemiddeling, van het stellen van zelfbepaling van onze relaties en ruimtes tegenover de gevestigde orde, van aanvallen van de stedelijke kooien. In feite denken we niet dat het mogelijk is om ons een ruimte binnen deze maatschappij uit te snijden die waarlijk zelf-georganiseerd is, waar we onze eigen weg kunnen leven, zoals Indianen in reservaten. Onze verlangens zijn daarvoor veel te excessief. We willen breuken scheppen, op straat gaan, spreken op pleinen, op zoek gaan naar medeplichtigen om de oude wereld aan te vallen. Leven in een samenleving moet opnieuw uitgevonden worden. En dat is alles.

naar: Adesso – Foglio di critica sociale, numero 14.

kNerrig

STADSMANAGEMENT INCAS-SEERT - De strijd tegen de kantoorin- genieurs lijkt in Antwerpen een succesje te hebben geboekt. Na meer dan een jaar bezetting van de kerk en het klooster in de Ploegstraat, na meer dan een jaar samen met de buurt strijden tegen het stadsbestuur en het kapitaal, heeft de Provincie Antwerpen de site gekocht. Zij kondigden hun voornemen aan om er het centrum van ‘sociaal-actief’ Antwerpen van te maken, met huisvesting van een aantal sociale organisaties, een alternatieve universiteit en een buurt-centrum.

POLITIEKE REPRESSIE TEGEN SANS-PAPIERS - Op 14 september werd Dédé Mutombo Kazadi met zijn gezin opgeroepen om zich te melden bij de Dienst Vreemdelingenzaken om zijn ‘dossier te vervolledigen’. Hij, zijn vrouw en hun kindje van 3 maanden werden bij aankomst gearresteerd en opgesloten in het gesloten centrum 127bis. Dédé was één van de woordvoerders van het open asielcentrum Klein Kasteeltje in Brussel, die samen met UDEP op 26 augustus een betoging tegen het samenwerkingsprotocol van FEDASIL en de Dienst Vreemdelingenzaken had georganiseerd. Dankzij deze betoging werd een maand uitstel van het protocol bekomen. Het is duidelijk dat deze arrestatie gericht is tegen UDEP en de strijd van mensen zonder papieren in België. Dédé is sinds 15 september in hongerstaking. Brandende solidariteit met alle immigranten in verzet!

Communiqué: VLD-kantoor

Razzia’s in zogenaamde ‘open centra’, commissies die het gebruik van politieel geweld tegen immigranten goedpraten en legitimeren, controles en raids op het openbaar vervoer, een gemiddelde van 24 deportaties per dag, honderden vrouwen, mannen en kinderen opgesloten in gesloten asielgevangenissen, elke dag doden aan de grenzen van Fort Europa,...

Dat is de realiteit van vandaag. Dat is de realiteit waarin wij gedwongen worden te leven. Maar er zijn verantwoordelijken te vinden voor de walgelijke deportatiepolitiek, voor de asielgevangenissen, voor de mishandelingen, folteringen en moorden van immigranten wiens enige fout is geen legale papieren te hebben. Daarom worden ze opgejaagd, vervolgd, opgesloten en gedeporteerd door een racistische Staat.

Wij hebben gisterennacht (30/08/2005 - nvdr.) één van de verantwoordelijken aangevallen. De ruiten van het kantoor van de VLD aan het Theaterplein in Antwerpen zijn aan diggelen gesmeten, en de achterliggende computers hopelijk ook. Met een lading stinkend boterzuur hopen wij hun werking voor iets langere tijd te saboteren. Dewaël, dit is voor jou en je horde racistische moordenaars van je partij en de Dienst Vreemdelingenzaken.

VUUR VOOR DE VERANTWOORDELIJEN VAN DE DEPORTATIES SOLIDARITEIT MET DE HONGERSTAKERS IN CHARLEROI VRIJHEID VOOR ALLEN

-- Enkele vijanden van alle grenzen.

Van het Iraakse moeras naar het cement van de metropool

‘Iraqi quagmire’ (Iraaks mijnenveld, uitzichtloze situatie) is de uitdrukking die de Amerikaanse autoriteiten nu zelf gebruiken om de moeilijkheden te beschrijven waarin de militaire bezetting in het Midden-Oosten geraakt is.

Het is dan ook een echt moeras waaruit voortdurend bedreigingen opduiken. Bedreigingen die door de vloedgolf van geld en bommen niet de kop ingedrukt kunnen worden. De verkiezingen in Irak eind januari zijn daar een mooi voorbeeld van. Op 30 januari veroorzaakte een nachtelijke raketaanval tegen de ambassade van de Verenigde Staten twee doden en vier gekwetsten. Door het hele land waren er ontelbare aanvallen tegen politiekantoren en -spijtig genoeg- ook tegen rijen kiezers (edoch, later werd het duidelijk dat in grote delen van het land de bevolking ging stemmen omdat de bezettingstroepen dreigden de bedeling van voedselrantsoenen stop te zetten als ze niet gingen stemmen, wat werd bevestigd door de Washington Post). De voorlopige bestuurder van Irak, Allawi, kondigde voor een maand de staat van beleg af. En dit is dezelfde Allawi die de Salvador Option propageerde, een anti-opstandstrategie die de VS in Irak invoerden en gebaseerd is op de doodseskaders die het organiseerde en financieerde in het Latijns-Amerika van de jaren ‘80.

Het is dan ook geen toeval dat de nieuwe Amerikaanse ambassadeur in Bagdad John Negroponte is, officier geweest in Vietnam en later -begin jaren ‘80- zowel Amerikaanse zaakgelastigde in Centraal-Amerika, als organisator van de Contra’s in Honduras. Een specialist in marteling en ontvoering, ambassadeur bij de Verenigde Naties ten tijde van het rapport over Saddam Hoesseins’ “massavernietigingswapens” en vandaag coördinator van de 15 geheime diensten die de VS rijk zijn.

Volgens het Amerikaanse pro-regerings weekblad Newsweek is de nieuwe strategie erop gericht om “de mensen op straat doodsangst in te boezemen voor de risico’s die het helpen van rebellen met zich meebrengt”, in het bijzonder degene die “Soennitische opstandelingen” helpen. Deze zogenaamde terroristen weten -in tegenstelling tot veel westerse pacifisten- perfect hoeveel draagvlak het verzet onder de bevolking heeft en hoe wijd verspreid het wel is. En dat werd mooi aangetoond door het beleg van Fallujah afgelopen november waar honderden plattelandsbewoners, zo goed en zo kwaad bewapend als ze konden, de stad konden bereiken als een revolte-per-tractor. De elite in Washington vertelt ons dat de medeplichtigheid van het volk vernietigd moet worden door het meest blinde geweld.

De nieuwe doodseskaders zijn vooral samengesteld met Koerdische *Peshmerga*’s (nationalistische strijders) en Sjiïetische fundamentalisten. Beide groepen hebben zichzelf al bewezen -de eerste in het noorden, de tweede in het zuiden- tijdens de repressie tegen de gigantische opstand tegen de oorlog en Saddam’s regime die uitbrak in maart ‘91. Het is aan deze groepen en de voormalige Republiekeinse Garde van de

Iraakse dictator dat de VS de pacificatie van het sociaal conflict toevertrouwt... De Koerdische nationalistische partijen (De Patriottische Unie van Koerdistan en de Koerdische Democratische Partij) zijn eigenlijk al hele een tijd aan het collaboreren met de VS in ruil voor de autonomie van Koerdistan. Het is geen toeval dat *Jalal Talabani*, als vertegenwoordiger van de Koerdische bezittende klasse en de leider van de Patriottische Unie van Koerdistan, de nieuwe president van Irak is. Zijn wandaden tegen de hele bevolking zijn zo goed bekend dat tijdens de rebellie van Sulaimanniaya in maart ‘91, de opstandelingen hem zelfs niet in de stad wilden binnenlaten. Hij maakte naam door woekeren tijdens de oorlog, de repressie tegen opstandelingen en door deserteurs uit te leveren (inclusief Koerdische). Hij is nu president van het *bevrijde Irak*. De pogingen van de VS om Sjiïeten en Soennieten tegen elkaar op te zetten om een totale volksopstand onmogelijk te maken, zijn een constante. De enige manier om de macht te veroveren is door de bezettingsmacht te tonen dat je de protesten van de bevolking onder controle kunt houden. *By any means necessary*.

En toch hebben de verkiezingen en het geweld van de nieuwe politie en de doodseskaders helemaal niets gepacificeerd. Naast de aanvallen -de enige vorm van verzet waarin de internationale pers geïnteresseerd is- zijn er intense strijden bezig in veel fabrieken, met bezettingen, blokkades en sabotage, allemaal met volledige boycot van de regeringsvakbonden.

En daar kun je nog het stijgende aantal Amerikaanse deserteurs bijtellen. In oktober weigerden 18 reservisten een missie ten noorden van Bagdad uit te voeren en het aantal deserteurs die Irak konden verlaten door 500 dollar per man te betalen aan het Iraakse verzet, is opgelopen tot 2500. Daarbij moet je nog eens de meer dan 5000 soldaten -waaronder officieren- bijvoegen die voor de legerdienst opgeroepen werden maar in plaats daarvan naar Canada vluchtten om niet naar Irak of Afghanistan gezonden te worden. Ook het aantal nieuwe rekruten daalt, ondanks een loonsverhoging. Menselijke wezens - de o zo onbetrouwbare variabele in een hoogtechnologische oorlog - laten het afweten. En dus arriveerden er een paar weken geleden in Irak robotten met lichte machinegeweren en videocamera’s die vanop een kilometer afstand draadloos bestuurd kunnen worden. Het is zoals in dat bekende antimilitaristische gedicht van Bertold Brecht: *mijnheer de generaal, je machines hebben maar één gebrek: de mensen die ze besturen*. Twee voorbeelden tonen aan dat een totale desertie alleen ogenschijnlijk nog veraf is. Toen ze chaos tijdens de Iraakse verkiezingsklucht vreesden (de Koerdische verkiezingen van ‘92 werden uitgesteld door sabotage en konden vervolgens enkel georganiseerd worden door een ware staat van beleg), toonde de Italiaanse bezettingspolitie in Irak hun leerlingen beelden van... de G8 top in Genua. Opstandelingen in Italië en in Irak worden op dezelfde manier bekeken, wel met het verschil dat moord en foltering veel makkelijker zijn in Irak: de praat over dialoog en geweldloosheid heeft enkel waarde voor een kleine minderheid en blijft dode letter voor de miljoenen onderdrukten op deze planeet.

Na de slachtpartijen, het gebruik van gifgas en het slopen van woningen is Fallujah een complete spookstad geworden waar minder dan 20% van de bevolking naar teruggekeerd is. Wat hen opwachtte was dezelfde procedure die alle arme vreemdelingen die de VS binnen willen, moeten ondergaan: vingerafdrukken en irisscans. De nieuwe identiteitskaarten met biometrische gegevens voor de Irakezen liggen klaar. De bewoners van het grote niets genaamd Fallujah zullen democratische burgers zijn of zullen niet zijn.

Het Iraakse moeras is niet meer of minder dan het cement van onze metropool dat tot op het kookpunt is gebracht. De marteling van Irakezen is de doortrekking van de folteringen in de concentratiekampen voor immigranten en de gevangnissen van de democratische en gepantserde vrede. De leefomstandigheden van de Iraki’s zijn een hel net buiten de poorten van het kapitalistische paradijs. Daar worden ze afgeslacht omdat wij onze bek houden. Onze stilte

maakte ook de Abu Ghraib gevangenis onin-neembaar toen ze wanhopig werd aangevallen door Iraakse opstandelingen. Hier houden we onze muil omdat ze daar afgeslacht worden. Het maakt de militaire agressie tot een waarschuwing voor alle mogelijke opstandelingen in de sociale oorlog. Hoe lang nog ?

Uit: “Tempi di Guerra” n°4, april 2005

VEGAN DELI-CORNER

Pompoen-bessenpannekoeken

100g rozijnen • 300g pompoen • 1 etl zonnebloempitten • 1 kleine ui • 6 etls bosbessenjam • 1/2 tl gemberpoeder • 2 tl corianderpoeder • 1/2 tl kruidnagelpoeder • 1 tl kaneel • snuifje zout • 1/2 l water • 1 etl zonnebloemolie

Eerst laat je de rozijnen 1 uur in warm water weken. Dan snijdt je de pompoen in blokjes en kook je deze blokjes 10 minuten in een bodem water. Je roostert de zonnebloempitten en hakt ze fijn. Vervolgens snij je de ajuin fijn en meng je deze met de ronzijnen, de poempoenpuree, de jam, de specerijen en de zonnebloempitten. Je mengt dit goedje en voegt het water er al roerend aan toe tot je een dik beslag hebt. Hier kan je nog zout naar smaak aan toevoegen. Verhit olie in een pan en begin vervolgens te bakken. Smakelijk!

Pompoenmuffins

250 g pompoen • 250 g tarwemeel (of een mengeling met speltmeel of dergelijke) • 125 g witte amandelen (eventueel) • 2 etls wijnsteenbakpoeder • 125 g rozijnen • 1/2 etl kaneel • 60 g maïsolie • 1/2 potje maïsmoutstroop • 1 dl sojamelk • snuifje zout

Je begint met de oven voor te verwarmen op 180°C. Je snijdt de pompoen in blokjes en laat ze in 10 minuten gaarkoken. Dan mix je de pompoen en voeg je de rest van de ingrediënten eraan toe. Kneed vervolgens het geheel tot een soepel deeg. Vet de muffinvormen in, giet het beslag erin tot net onder de rand en laat 25 minuten in de oven bakken. Prik met een breinaald (of iets anders) in de muffins om te zien of ze klaar zijn. (Als er beslag plakt aan de breinaald, zijn de muffins nog niet klaar).

Pompoengratin (voor ongeveer 4 personen)

400 g geraspte pompoen • 2,5 dl sojaroam • 40 g broodkruim • plantaardig bouillonpoeder • gesnipperde look en kruiden naar smaak (komijn, dille, ...) • nootmuskaat, zout, peper

Je verwarmt de oven voor op 200°C. Je doet de pompoen in een ondiepe overschaal en mengt de sojaroam, de look, nootmuskaat, kruiden, peper en zout er onder. Je mengt het broodkruim met de nootmuskaat, het zout en de peper en strooit dit op de pompoen. Na 20 minuten bakken kan je smullen...

“Pompoen met groenten”-schotel (voor ongeveer 4 personen)

een pompoen van 2 kg • 1 fijngesneden ui • 2,5 cm verse gember • 2 etls (olijf)olie • 1 courgette in plakjes • 120 g champignons • 400 g gesneden tomaten in blik of 5 verse tomaten • 75 g pastaschelpjes • 4,5 dl plantaardige bouillon • zout en peper en eventueel andere kruiden naar smaak • 2 etls verse basilicum

De oven verwarm je voor op 180°C. Je snijdt het hoedje van de pompoen eraf en verwijderdt de pompoenzaden- en draden. Je verwijderdt ook het gros van het vruchtvlees van de pompoen (pas op dat de pompoen niet gaat lekken) en snijdt dit in blokjes. Dan zet je de pompoen met het hoedje in de oven tot het overgebleven vruchtvlees zacht wordt. Voor de vulling bak je eerst de ui, gember en het vruchtvlees met wat olie 10 minuten in een pan. Dan voeg je er de courgette en champignons aan toe. Na drie minuten komen ook de tomaten, de pasta en de bouillon erbij. Je brent het geheel op smaak met wat kruiden, dekt de pan af met een deksel en laat alles 10 minuten koken. Dan voeg je de basilicum eraan toe. Het mengsel giet je in de pompoen. Je kan ook gewoon alle ingrediënten even doormengen in een warme pan en vervolgens de uitgeholde pompoen opvullen. Het geheel kan dan zo de oven in (zorg ervoor dat er tot bovenaan vocht in de pompoen zit) tot het gaar is, zo’n dikke 30 minuten. Uithalen, hoedje af en opdienen. Geniet ervan!

Voor meer recepten met pompoenen: www.denar.be/pbf/
Voor gratis pompoenen: contacteer Food Not Bombs Leuven op het nummer 0485/02.14.86.

Smakelijk, en laat ze leven
-- het ongedierte in de keuken.

PS: Vergeet nooit dat er maar één gouden regel is in de keuken: niks moet, alles kan! Varieer dus naar hartelust, maar experimenteer misschien vooral als je geen hongerigen op bezoek hebt. (noot van een ervaringsdeskundige in het culinair experimenteren.)
De vegan deli-corner is een regelmatig verschijnende rubriek. Op zoek naar meer lekkere ideetjes? Sla er de vorige nummers eens op na.

KRONIEK

7/07 GRIEKENLAND - Drie anarchisten worden gearresteerd in Athene en beschuldigd van de 200 molotovaanslagen die sinds 1998 hebben plaatsgevonden in Athene.

21/07 GRIEKENLAND - Er vindt een solidariteitsdemonstratie plaats met de drie gearresteerde anarchisten uit Athene.

AUGUSTUS, VS - In de streek rond New Orleans, getroffen door een orkaan, breken rellen en plunderingen uit. Verschillende overheidsgebouwen worden afgebrand. Het leger schiet tientallen plundersaars dood. Anarchisten zijn er op verschillende manieren actief, niet alleen bij de plunderingen en de rellen, maar ook met de strijdbare Campagne voor Wederzijdse Hulp die efficiënter blijkt te zijn dan de officiële ‘hulpverlening’.

22/08-28/08 BULGARIJE EN GRIEKENLAND - In de grensstreek tussen beide Staten worden gedurende vijf dagen No Border acties en discussies georganiseerd. Meermaals komt het tot rellen met de politie, maar de anarchisten breken uiteindelijk toch door de linies en breken een asielcentrum binnen om namen van opgeslotenene te kunnen opschrijven en de wantoestanden daar te kunnen vastleggen op video. In het centrum, waar plaats is voor 100, waren minstens 1000 mensen opgesloten...

23/08 ITALIË - In Genua worden de ruiten van de Banca Popolare Italiana ingesmeten en de bankautomaat gesaboteerd. Op de muur wordt een anarchie teken achtergelaten.

26/08 BELGIË - In Brussel organiseren de bewoners van het open asielcentrum ‘t Klein Kasteeltje samen met UDEP een betoging tegen het samenwerkingsprotocol tussen FEDASIL en de Dienst Vreemdelingenzaken dat arrestaties en razzia’s in open centra toelaat. In Charleroi zijn ondertussen meer dan 50 bewoners van een open centrum in hongerstaking tegen het protocol.

27/08 NEDERLAND - Onkruid activisten beschilderen een gevechtsvliegtuig in Schaarsbergen in solidariteit met een gearresteerde anti-militarist.

30/08 BELGIË - De ruiten van het kantoor van de VLD in Antwerpen worden ingesmeten en boterzuur wordt naar binnen gekeild. De actie wordt opgeëist in solidariteit met de hongerstakers in Charleroi en tegen de politiek van minister van Binnenlandse Zaken Dewael (VLD) en de Dienst Vreemdelingenzaken.

31/08 VERENIGD KONINKRIJK - Het ALF vernietigt drie kooien, 100 wilde everzwijnen lopen vrij de bossen in.

SEPTEMBER, VERENIGD KONINKRIJK - Gedurende de hele maand september vinden er aanvallen plaats tegen Huntingdon Life Sciences, dat betrokken is bij dierproeven en dierenmishandeling in de hele wereld: 34 auto’s van personeelsleden van HLS en hun leveranciers worden beschadigd, vele mailadressen van HLS-personeelsleden en leveranciers krijgen ongeveer 600.000 mails per dag, enkele gebouwen van HLS en leveranciers worden bespoten. (www.directaction.info voor volledig overzicht van dierenbevrijdingsacties)

2/09 BELGIË - Trapkracht veroverf met 50 fietsers terug even de Gentse straten in protest tegen het verstikkende autoverkeer.

2/09 VERENIGD KONINKRIJK - Het ALF bevrijdt een veertigtal herten uit het wildpark Dartmoor.

6/09 NEDERLAND - Onkruidactivisten verwijderen 100 meter omheining van de militaire vliegbasis Soesterberg in solidariteit met een gearresteerde antimilitarist.

8/09 DENEMARKEN - Het wagenpark van Christiania (een ‘vrijstaat’) wordt door de politie gewelddadig ontruimd.

9/09 ITALIË - In Rome wordt het ingangsportaal van de zetel van de Democratici di Sinistra (‘centrum-linkse’ partij) overgoten met benzine en in brand gestoken.

10/09 BELGIË - In de hotspotbuurten in Antwerpen doen anarchisten een piket om pamfletten tegen de huis-aan-huiscontroles en tegen de politiecontroles te verspreiden.

13/09 NEDERLAND - In Amsterdam wordt het hoofdkantoor van Reed Elsevier, wiens dochterbedrijf de wapenbeurs Dsei in Londen organiseert, bekogeld met verbommen en bespoten met leuzen.

14/09 ITALIË - In Firenze wordt een artisanale bom ontdekt vlakbij een universiteitsgebouw.

14/09 GRIEKENLAND - Aan het einde van een vakbondsbetoging tegen de politiek van de overheid inzake economie en anti-terrorisme, gaat een groep van een duizendtal anarchisten over tot directe actie (zowel in Salonica als in Athene). Tientallen banken en overheidsgebouwen worden aangevallen en de rellen met de politie (waarbij vele mensen de anarchisten vervoegden) zullen een hele nacht lang duren.

15/09 BELGIË - Dédé, lid van de zelforganisatie van mensen zonder papieren UDEP, gaat in hongerstaking tegen zijn arrestatie en opsluiting in het gesloten centrum 127bis.

15/09 NOORWEGEN - Drieduizend nertsen worden bevrijd uit een fokkerij. Het ALF eist de actie op.

15/09 VERENIGD KONINKRIJK - Het ALF valt een steenmijn aan van Dickerson Ltd./Donarbon, een firma die het vuil van HLS (Huntingdon Life Sciences) opkuiest. Verschillende camions worden gesaboteerd, elektrischekabels doorgeknipt, batterijen vernietigd,...

15/09 BELGIË - In Louvain La Neuve worden 2 huizen van het kraakterrein Zone Occupée du 111 afgebroken onder bescherming van tientallen robocops.

17/09 BELGIË - In Gent organiseerde Dogma00 onder het motto “Bescherm de Rijken tegen Overvoeding! Eet hun Hapjes, Drink hun Drankjes!” een gratis receptie op de Kouter. Ze hebben een site www.dogma00.net/receptie waar een lijst te vinden valt van komende rijkeluisrecepties waar je kan gaan helpen met het verteren van gratis hapjes en drankjes.

17/09 BELGIË - Terwijl in Brussel reactionaire homofoben en fascisten betogen tegen het adoptierecht voor holebi-koppels, vindt er een tegenmanifestatie plaats. De politie beschermt naar goede gewoonte de fascisten en houdt de twee groepen gescheiden. Er wordt ook een gigantische spandoek langs de betogingroute gehangen met “Liefde kent geen grenzen” en “L’amour est enfant de bohème qui n’a jamais connu de loi”.

17/09 GRIEKENLAND - Een basis van het Griekse Speciale Interventie-eskadron en een politiekantoor worden aangevallen met meer dan 40 molotovs. Verschillende voertuigen en politiewagens branden uit. De actie wordt opgeëist door anarchisten voor de vrijlating van drie gevangen kameraden die op 7/07/2005 gearresteerd werden.

20/09 BELGIË - Betoging in Mechelen tegen de agressieve arrestaties van mensen zonder papieren.

23/09 FRANKRIJK - In Bergerac worden molotovcocktails gesmeten tegen een gemeentelijk gebouw waar zich een politie-antenne bevindt.

23/09 VERENIGD KONINKRIJK - Het Oxford Arson Squad breekt binnen in een huis van de Universiteit van Oxford en sticht brand. Zij dreigen ermee alle universiteitseigendommen te vernietigen als de bouw van het South Parks Lab (waar proeven op dieren zullen gedaan worden) doorgaat. Op 4 juli 2005 werd ook al brand gesticht in een boothuis van de Universiteit.

24/09 BELGIË - Meer dan 1000 mensen betogen in Brussel ter herdenking van Semira Adamu, voor regularisatie van alle mensen zonder papieren en voor vrije migratie. Food Not Bombs Brussel zorgde voor eten. Ondertussen deelden anarchisten solidariteitspamfletten uit met de gearresteerde anarchisten uit Lecce, Italië en met de strijd die deze kameraden voer(d)en voor een wereld zonder asielkampen en zonder grenzen.

25/09 BELGIË - In de gevangenis van Antwerpen breekt een muiterij uit. 170 gevangenen weigeren terug te keren naar hun cellen, barricaderen een aantal deuren, stichten wat brandjes en wapenen zich met stokken tegen de Federale Reserve die de muiterij in de kiem komt smoren. De situatie in de gevangenis blijft ook de volgende twee dagen woelig, aangezien de cipersvakhonden de afschaffing van alle activiteiten, inclusief bezoek, eisen totdat ze meer personeel krijgen.

26/09 BELGIË - Onbekenden tonen hun solidariteit met de muiters in de gevangenis van Antwerpen door ‘s nachts vuurpijlen boven de gevangenis af te steken. Er worden in Antwerpen ook slogans gespoten in solidariteit met de gevangenen.

26/09 BELGIË - Voor de negende maal wordt een poging tot deportatie van Mohammed verijdeld. Aanwezige grenzelozen spraken de passagiers aan om te protesteren. Mohammed werd teruggevoerd naar het asielkamp in Vottem.

26/09 VERENIGD KONINKRIJK - Brigade G van het ALF laat een bom ontploffen voor het huis van de directeur van GlaxoSmithKline (GSK), een bedrijf dat afnemer is van HLS (Huntingdon Life Sciences).

27/09 BELGIË - Dédé, woordvoerder van UDEP in het open asielkamp ‘t Klein Kasteeltje, beëindigt zijn hongerstaking die hij had begonnen uit protest tegen zijn arrestatie. Hij wordt vrijgelaten en opgevangen door kameraden van UDEP.

27/09 NEDERLAND - Een groep anarchisten voorziet het Duits Consulaat en het Openbaar Ministerie in Arnhem met enkele leuzen in solidariteit met de Vier van Aken.

27/09 CEUTA - De Spaanse enclave in Noord-Afrika wordt bestormd door enkele honderden immigranten. Ceuta, de speerpunt van Fort Europa, wordt verdedigd met een 6 meter hoog dubbel hek, warmtecamera’s, nachtkijkers, patrouilles, elektronische alarmen, stokslagen en mishandelingen door agenten,... Tijdens de massale bestorming van 27/09 vielen minstens 5 doden. De Europese Commissie verklaarde dat dit “een onwenselijk voorval was, maar dat illegale immigratie moet gestopt worden.” 163 migranten slaagden erin de grens over te steken. De Spaanse regering heeft prompt 250 militairen naar Ceuta gestuurd. Ook de volgende dagen blijven de bestormingen doorgaan - vele grenzen worden doorbroken, maar Fort Europa eist eveneens nog meer doden...

28/09 NEDERLAND - In Nijmegen worden leuzen gespoten op het gebouw van de Vreemdelingendienst. De actie gebeurde in solidariteit met iemand die gearresteerd en gedetineerd werd omdat die op minister Verdonck (Binnenlandse Zaken) een fijne klodder spuug had uitgestort.

29/09 FRANKRIJK EN CORSICA - Zeelieden, voornamelijk uit Corsica, staken tegen de nieuwe besparingsplannen van de Franse regering. In Marseille komt het tot zware rellen, waarbij heel wat vernielingen worden aangericht in de haven. Terzelfvertijd wordt een schip gekaapt door vakbondsmilitanten, de speciale eenheden van het Franse leger landen met helicopters op het schip om de muiters te arresteren.

30/09 CORSICA - Er wordt een raket gelanceerd tegen het politiekantoor in Ajaccio. Er vallen geen doden, wel veel materiële schade. In de nabijheid van de prefectuur wordt een raketlanceerder teruggevonden.

1/10 CORSICA - De blokkade van het eiland wordt voor 48 uur opgeheven. Nochtans krijgt elke ferry die uitvaart een bommelding te verwerken en wordt een douaneboot beschoten met een raket. De rellen zullen nog dagenlang doorgaan.

1/10 DUITSLAND - Door een elektromagnetische straler wordt de com-

municatie tussen een militaire communicatiesatelliet gedurende 4 uur onderbroken. Verscheidende anarchistische groepen zouden op dat moment hebben ingebroken in militaire basissen en basissen van het Europese Ruimteagentschap. Volgens het opeisingscommuniqué was het doel de sabotage van communicatiemateriaal.

1/10 SPANJE - In Catalonië wordt een houtopslagplaats van de CIRE (organisatie die gevangenisarbeid organiseert)in brand gestoken. De actie gaat vergezeld van een communiqué van anarchisten tegen gevangenisarbeid, voor de vrijlating van alle gevangenen.

3/10 NEDERLAND - Radicale Antimilitaristische Actie steekt de banden van 600 militaire voertuigen die op een afgesloten terrein in Stroe stonden lek.

4/10 FRANKRIJK - In Parijs worden de razzia’s tegen mensen zonder papieren opgevoerd. De buurten worden volgehangen met oproepen tot verzet tegen arrestaties. Terwijl de politie na een controle aan het metrostation mensen zonder papieren begint in te laden, escaleert de boel. Omstaanders vallen de politie aan, die zelfs na versterking nog uit de buurt wordt verjaagd met slagen, stokken en stenen.

4/10 NEDERLAND - In Leiden wordt de Leonarduskerk, die op 25 september 2005 was gekraakt met de expliciete bedoeling er opvang voor vluchtelingen te organiseren, ontruimd.

4/10 BELGIË - Naast de ticketautomaat in het station Gent Sint Pieters ontploft een petfles met zoutzuur. De 14-jarige dader wordt twee dagen later ingerekend.

7/10 GRIEKENLAND - In Athene vinden er gevoelig meer aanvallen van fascisten en ander gespuis plaats tegen kraakpanden. Er worden solidariteitsbetogingen georganiseerd om de geviseerde krakersters te ondersteunen en te verdedigen.

11/10 ITALIË - In Firenze ontruimen een hondertal agenten een 30 jaar oud kraakpand. 4 agenten moeten in het hospitaal worden opgenomen. Een 20tal anarchisten worden beschuldigd van illegale bezetting, geweldpleging en ordeverstoring.

12/10 ITALIË - Toen 140 opgesloten immigranten werden overgeplaatst in Catania, brak er een revolte los op de bus waarmee ze vervoerd werden. Het begeleidende politiekonvooi werd aangevallen aan. 12 politieagenten raakten ernstig gewond, 7 migranten konden ontsnappen.

14/10 BELGIË - In Bornem ontvangt het nieuwe politiekantoor een brief van lucifers. Een week daarvoor werd de gloednieuwe gigantische voorruit van het flikkenkot al aan diggelen gesmeten. Toen enkele jaren geleden de politie het oude bedrijfsgebouw op deze site aankocht om er een nieuw politiekantoor in onder te brengen, werd het gebouw afgebrand... De commissaris besloot alvast camera’s aan de voorgevel te plaatsen.

15/10 BELGIË - Betoging op de trappen van de Beurs in Brussel tegen de militarisering van de grenzen van Fort Europa, tegen deportaties en tegen de gesloten centra.

16/10 VERENIGDE STATEN - Een geplande mars van neonazi’s in Ohio stuit op krachtig verzet. Honderden mensen vallen preventief de politie aan, waardoor de mars (waar enkele tientallen neonazi’s aanwezig waren) al bij het begin moest worden afgelast. De rellen tegen de politie bleven echter de hele nacht voortduren, en er werd een avondklok ingesteld. Er werden ook overheidsgebouwen en winkels aangevallen en geplunderd.

16/10 BELGIË - In Antwerpen wordt het nieuwe Vlaams Belang-kantoor in Borgerhout (dat nog geen week open)aangevallen en serieus gevandaliseerd.

17/10 BELGIË - In Luik ontruimt een vijftigtal flikken vergezeld van de Dienst Vreemdelingenzaken een kraakpand in het Astridpark. Het pand was een klein half jaar gekraakt door mensen zonder papieren. Eén iemand gaat in honger- en dorststaking tegen de arrestaties.

18/10 BELGIË - In Brussel wordt een kerk (tot nu toe voor onbepaalde duur) bezet door mensen zonder papieren. Ze protesteren daarmee tegen de razzia in Luik, tegen de bloedige repressie in Melilla en Ceuta en tegen de klopjacht op mensen zonder papieren.

18/10 BELGIË - Na een bommelding (met bedoeling om geld buit te maken) bij een bankfiliaal moet de DOVO uitrukken om de door onteigening belaagde bankmanager te beschermen.

19/10 BELGIË - In Luik laat de groep Flagadas de banden af van minstens 19 Sport Utility Vehicles (SUV’s).

21/10 BELGIË - In Antwerpen wordt een snelheidscamera totaal vernietigd. eind oktober België - Het Anoniem Vuilhuftersfront eist de verantwoordelijkheid op voor meer dan honderd sluikstortacties op bedrijventerreinen, stadsdiensten, winkelcentra,...

26/10 BELGIË - Aan het hoofdkwartier van Shell in Brussel vindt een solidariteitsactie plaats met de Rosport 5. Er wordt een toneel opgevoerd, pamfletten verdeeld en spandoeken uitgehangen.

28/10 BELGIË - Tijdens de vakbondsbetoging in Brussel (in het kader van de algmene staking) verdelen anarchisten pompoensoep en -koekjes en verspreiden pamfletten tegen werk, staat en werkgevers.

28/10 ITALIË - In Turijn wordt een verondersteld bompakket gericht aan het stadsbestuur onschadelijk gemaakt. Daarnaast wordt ook het stadhuis een uur lang ontruimd omwille van een bommelding.

Voor de gevangenen, tegen de cipiers

Solidariteitsactie 12/07/2005 Rechtbank Dendermonde

Op zondag 23 oktober zouden de Antwerpse cipiers volgens hun woordvoerders en de media hun werk hervatten. Terwijl de publieke opinie het ‘cipier-ambt’ beschouwt als een normale job op de veiligheidsmarkt, weten wij best wel dat hun werk in feite de voortdurende en wettelijke gijzeling is van honderden gevangenen. Het enige wat van gevangenen niet kan worden afgepakt, wat niet kan worden opgesloten achter tralies, is het verlangen naar vrijheid en de mogelijkheid van verzet en solidariteit. Solidariteit is het enige waarmee de gevangenen zichzelf nog kunnen verdedigen wanneer al hun bewegingsvrijheid is afgenomen - en in die solidariteit kunnen zij alle steun van buitenaf gebruiken.

Het is niet omdat de cipiers de staking nu zullen opschorten, dat de gevangenis een plaats wordt waar het al bij al nog aangenaam vertoeven is. Zoals gevangenen die tijdens de staking werden vrijgelaten al verklaarden: er broeit iets in de gevangenis, het verzet groeit. De cipiersvakbonden hebben nu met minister van Justitie Onckelinx een akkoord gesloten dat zij op elk moment de faciliteiten van de gevangenen mogen terugschroeven wanneer er ‘personeelstekort’ is. Tijdens de staking waren alle faciliteiten opgeschort: geen bezoek, geen luchting, geen recreatie, amper medische verzorging (op de alomtegenwoordige verdovende middelen na). Nu verklaren de cipiers dus dat ze datzelfde willen verderzetten na de staking. Bezoek zal niet afgeschaft worden, maar: luchting zal niet meer dan één keer per dag gebeuren (in plaats van minstens drie keer), het aantal keren douchen zal gereduceerd worden, de bibliotheek willen ze terugschroeven en eventueel afschaffen, taallessen worden overboord gegooid, de gevangenisplunjes zullen minder gewassen worden en geen recreatieve activiteiten zoals concerten of films meer. Binnen de muren schroeven ze de repressie, het isolement en de onderdrukking dus op - en met

gelijke tred dringt de repressie onder het mom van de strijd tegen de onveiligheid alsmear dieper door in de levens van zij die zich (schijnbaar) buiten de muren bevinden. Daarom: solidariteit met de gevangenen, solidariteit tegen de veralgemening van de repressie in onze levens.

Solidariteit met de gevangenen in Antwerpen

De staking van de cipiers in de Antwerpse gevangenis duurt nu al meer dan 3 weken. Voor de gevangenen betekent dit: geen luchting, geen bezoek, geen faciliteiten en meer dan ooit totale isolatie. De spanning in de Antwerpse gevangenis is te snijden. Bijna elke dag zijn er relletjes, de geur van verbrand plastic hangt in elke cel, één (of meerderen) zijn in hongerstaking gegaan. Gevangenen die zijn vrijgelaten, bevestigen dit: “Er broeit iets daarbinnen...” Ondertussen betonen cipiers van andere gevangenis (o.a. Leuven Centraal) hun ‘solidariteit’ met hun Antwerpse collega’s. Ook daar is het enkele dagen terug tot opstootjes gekomen. Vergeten we dan ook niet de muiterij in de Antwerpse gevangenis van enkele weken terug, toen 170 gevangenen weigerden terug te keren naar hun cellen en zich inbarricadeerden. Er vallen veel maskers af: de ‘linkse’ groepjes maken geen enkel woord vuil aan de gevangenen en steunen de cipiersvakbonden. De vakbonden hebben hun mond vol van solidariteit, terwijl echte solidariteit de wederzijdse en offensieve steun tussen uitgesloten is. De Linkse Socialistische Partij heeft de piketten van de vakbond aan de gevangenis versterkt, het Progress Lawyers Network en de PVDA steunen de cipiers volmondig. ACOD, ACV en de liberale vakbond tonen nu hun ware gelaat: tegen de klassenstrijd, tegen de strijd van arm tegen rijk en voor de opsluiting en opoffering van sociale rebellen. Wij roepen daarom op tot actieve solidariteit met de gevangenen in Antwerpen, en tegen de collaboratie van LSP, PVDA, ACOD, ACV,... Het beste antwoord op een rebellie binnen de

muren, is een rebellie buiten de muren. VOOR DE GEVANGENEN, TEGEN DE CIPIERS!

Cipiersstakingen en de stank van het corporatisme

De beulen van de openbare veiligheidsindustrie zijn ontvreden. De alom geprezen repressiever scherping betekent voor hun jammer genoeg ook verhoogde werkdruk en onveiligheid bij het uitoefenen van hun ‘eerbaar ambt’. De woorden waarop de ‘veiligheidsbedienden’ hun corporatistisch project baseren klinken familiair in de oren: het lijkt wel alsof het hier werkelijk om een sociaal conflict gaat, om personeelstekort en overbevolking... Met veel tromgeroefel lanceren de cipiersbonden, uit onmacht en vrees voor hun bazen, dan maar een legale masgijzeling van al hun ‘controleklanten’. Voor de lenzen van het spektakel binden onze koene repressieridders de strijd aan met de gierige adel door de lijfeigenen collectief te bestraffen. Een technisch schijnconflict over de kwantitatieve realisatie van de onveiligheidsmarkt wordt vermomd tot een ‘sociale strijd’; met als duidelijk doel het huidige repressieve klimaat te normaliseren. Eigenlijk zijn beide partijen het gloeiend eens over de kern van de zaak, maar de Staat moet de kosten van haar groeiende repressie drukken terwijl de cipiers meer bloedgeld willen voor het leveren van hun ‘neutrale’ diensten aan de macht. Een technisch conflict dus... Maar genoeg over deze sterren van de represiesoap. We hebben er het volste vertrouwen in dat het slechts een kwestie van tijd is vooraleer bedienden en beheerders van de grootste staatsindustrie zich in hun spektakel zullen verzoe nen. Terwijl de aasgieren van het corporatisme hun heldhaftige rollen vervullen, verkommeren de vergetenen in de kerkers. De gegijzelde ‘controleklanten’ worden in het schijn debat ontmenselijkt alsof ze de grondstoffen of stukgoederen zijn in een ethisch verantwoord productieproces. De kampbewakers gijzelen de bewoners in plaats van hun bazen, en waarom ook niet? De vakbonden bij Renault in Vilvoorde legden toch

ook een voorlopig beslag op honderden waardevollen dingen? Vier wielen of vier ledematen, wat is het verschil...? Als de bewakers van de dierentuin betere arbeidsomstandigheden willen afdwingen bij hun directie gaan ze dan daarvoor de levensomstandigheden van de dieren als chanteermiddel mogen gebruiken? In dat geval zou de storm van spektakelprotest niet te luwen zijn. Maar als het om ‘beesten’ gaat die de wetten hebben gebroken dan gelden er blijkbaar andere ethische normen. Misdadigers zijn monsters die eerst moeten genezen alvorens ze uit hun rol van willoze en doofstomme figuranten mogen bevrijd worden.

We zouden onszelf geen anarchisten kunnen noemen indien we ons met dit mensonterend spektakel zouden verzoenen. Eigenlijk is het zo klaar als bronwater ooit geweest is. De legale gijzeling van gevangenen uit angst of onwil om het systeem in vraag te stellen is het tegenovergestelde van een sociaal conflict. Het is een laf corporatisme waarmee beheerders en bedienden op kap van de monddood maakten de taart herverdelen. Aan werkgelegenheid zal er in de toekomst geen gebrek zijn. Nieuwe wetten betekenen nieuwe klanten...

Voor alle duidelijkheid:

1. Deze cipiersstaking is géén sociaal conflict maar een repressiefeest op de kadavers van de vervolgd en.
2. “Legaal mensen gijzelen” is noch een dienst, noch arbeid, maar gewelddadige staatsterreur.
3. Mensen voorstellen als bruikbare objecten, als vervangbare en willoze radertjes van het productieproces is zuiver kapitalistisch marktfundamentalisme.
4. Eigenlijk zijn we alleen gevangenen van het kapitaal, hoewel weinigen er zich nog van bewust zijn.
5. De vernietiging van deze repressiestructuur is onafwendbaar!

ANARCHIST BLACK CROSS

José Delgado

twee weken in hongerstaking

Jose Fernandez Delgado, een van de “Aachen 4” en meer dan 20 jaar gevangene van de spaanes staat, is van 13 tot 25 oktober in hongerstaking gegaan tegen de manier waarop hij naar de gevangenis van keulen is overgeplaatst.

Jose Fernandez Delgado* is op 13 oktober 2005 in hongerstaking gegaan in de gevangenis van Keulen. Hij zei in grote lijnen het volgende (dit bericht is vandaag geschreven, na het eerste bezoek na zijn overplaatsing):

“Ik word hier als een dier vastgehouden. Ze hebben hebben me in Aken om een uur ’s nachts uit mijn slaap gehaald en mij naar een transportvoertuig gebracht. Ze hebben me niets uitgelegd en gezegd dat ik niets mocht meenemen. Daarna brachten ze me naar de gevangenis in Keulen, naar de hoogstbeveiligde afdeling. Opnieuw in volledige isolatie. Zonder boeken, zonder woordenboek waarmee ik met de bewakers zou kunnen communiceren. Ik ben in hongerstaking gegaan. Mijn persoonlijke bezittingen, brieven, papieren enz. zijn heb ik niet gekregen en ik had geen adressen waar ik naar schrijven kon. Hoewel ik nog altijd in voorarrest ben (dit duurt tot de uitspraak van de rechter rechtsgeldig is verklaard, makkelijk tot een half jaar na het verdict. De omstandigheden zijn door de band

genomen beter dan bij de effectieve strafuitvoering- nvdv) wouden ze me in gevangenis kleren steken. Daartegen heb ik me verzet en heb dan dagenlang naakt, met enkel een deken over mij, in de cel gezeten. Ik heb enkel papier en iets om te schrijven in mijn cel, niets anders. Na 7 dagen heb ik ook alle drinken geweigerd. 4 dagen lang. Ik eis mijn mensenrechten op. Ik word als een terrorist gecategoriseerd De rechter had me bovendien schriftelijk een telefoongesprek met mijn moeder toegestaan, ook dat wilden ze me niet geven. Ze hebben me in een cel gestoken waar ze me beter in de gaten kunnen houden. Ik heb 2 hartaanvallen gehad, omdat mijn toestand zo slecht was. Dan was ik in de medische afdeling en hebben ze alles getest. Maar ze zijn op geen van mijn eisen ingegaan. Pas dinsdag ben ik weer begonnen te eten en te drinken. Ik heb veel gewicht verloren en mijn benen zijn heel mager.”

De vertaling van zijn schriftelijke verklaring over de hongerstaking volgt. Het bezoek vond plaats achter glas, hetgeen eigenlijk maandenlang niet meer het geval was, in gevangenis kleding, met de hoogste beveiliging. Jose was zichtbaar vermagerd maar vol woede.

José heeft onze woede nodig- richt je tot het gevangenisbestuur:
Telefoon: 0049 (0)221 59 730
Fax: 0049 (0)221 5973-223
Email: poststelle@jva-koeln.nrw.de
Web: http://www.jva-koeln.nrw.de

Ook onze steun is onontbeerlijk. Schrijf naar:
Jose Fernandez Delgado
AZ 62 KS 22-04
Landgericht Aachen
Postfach D-52034 Aachen
En doe wat je invalt...
De strijd binnen heeft de strijd buiten nodig!!!

Jose is een spaanse anarchist en zat meer dan 20 jaar in het beruchte spaans FIES-regime, dat bekend is voor zijn brutaliteit. Op 28 september is hij veroordeeld tot 14 jaar gevangenis in Duitsland. De zaak is op dit moment in beroep. Meer informatie over het proces en de achtergrond op http://www.escapeintorebellion.info

De assisenrechter is nog altijd verantwoordelijk voor de gevangeniscondities van jose, gabriel en bart:
Richter Nohl
c/o Landgericht - AZ 52 KS 22/04
Postfach 52034 Aachen
Phone: 0241 543803 / Fax 0241 9425-1407

De rechter heeft gesproken: Vier van Aken veroordeeld

Op 28 september viel de uitspraak in het proces tegen de Vier van Aken. Gabriel Pombo Da Silva kreeg 13 jaar, Jose Fernandez Delgado 14 jaar, Bart de Geeter 3 jaar en 6 maand, en Begonia Pombo da Silva 10 maand voorwaardelijk (‘geldig’ gedurende 3 jaar). Er wordt binnenkort nog een beslissing verwacht of Bart voor voorwaardelijke invrijheidstelling in aanmerking komt. Er werd ook een oproep verspreid: **Oproep tot revolutionaire solidariteit met de vervolgde sociale rebellen in Aaken...en overal! Voor, tijdens en na de dag van de uitspraak, 28 september, en op elke andere gelegenheid.**

Zes procesmaanden; dat betekent zes maanden van vernederingen, intimidaties, provocaties, lichaamsfouilles, staat & media-propaganda, smakeloos spektakel, isolatie, blinddoeken, uitkleden, geketende voeten, handboeien... We hebben nooit verwacht dat het anders zou zijn. De staat reikt de beste argumenten voor haar eigen vernietiging aan. We kennen deze argumenten; laten we conclusies trekken! We kennen de doelwitten; laten we ze raken! Tralies kennen geen binnenkant!

Communiqué van Gabriel Pombo da Silva

Augustus 2005, Aachen

Beste kameraden, gezien het proces in Aachen de limieten van ons geduld meer dan overschreden heeft en de farce een dusdanige spectaculaire en “circusachtige” dimensie heeft gekregen, zie ik me genoodzaakt al een kort overzicht te geven van wat we allen tot op de dag van vandaag hebben beleefd... Natuurlijk zullen de kompanen hier aanwezig dit alles in meer detail en grondiger verslaan in een dossier.

DE SOLIDARITEIT

Vooreerst wil ik mijn genegenheid en revolutionaire medeplichtigheid uitdrukken met alle kamerad(in)nen die zich hebben verplaatst vanuit alle hoeken van Europa om hier aanwezig te zijn en hun SOLIDARITEIT te tonen... Kamerad(in)nen die onze harten met warmte gevuld hebben in de ijzige rechtszaal... Kamerad(inn)en die vernederende fouilleringen en andere vormen van controle hebben moeten verdragen... Kamerad(inn)en die werden gefilmd, wiens persoonlijke data werden genoteerd die daarna werden doorgestuurd naar de repressieve organen... Kamerad(inn)en die veroordeeld werden tot financiële boetes (of opgesloten in de gevangenis) en uit de zaal werden gezet zoals op 20 april of op 25 augustus toen ze door middel van dwang en politiegeweld werden buitengezet...

En ook aan de kameraden in solidariteit tijdens de dagen van 13 tot 19 maart, opgevolgd in verschillende steden in Spanje, Frankrijk, België, Nederland, etc. Een broederlijke omhelzing ook voor de SOLIDARITEIT van de groepen van de F.A.I. in Italië en de andere kameraden gepassioneerd door de opstandige revolutie... En natuurlijk vergeten we de 4de mei niet toen kamerad(inn)en uit vele delen van de wereld de straat opgingen...

Een SOLIDARITEIT die zo mooi en revolutionair, zo teder en strijdlustig is, toont ons aan dat ons project en onze affiniteit noch een “utopie” is noch een “mooie theorie” die sterft bedolven onder muren, grenzen en/of blaaskaken... Niemand kan datgene opsluiten wat onvermijdelijk is, dat wat van onszelf, en van onze wil en passie, afhankelijk is!!

Het is mijn wens dat deze SOLIDARITEIT zich uitbreidt naar alle gevangenen in de wereld... en ik denk hierbij niet alleen aan namen uit het verleden, maar aan namen van deze eeuw die lijden onder het isolement door toedoen niet zo zeer van onze natuurlijke vijanden, maar spijtig genoeg van een goed deel van de beweging die zich “anarchistisch” noemt... In de “beweging” worden soms “adjectieven” gebruikt zoals de “zaak Marini”, de “zaak O.R.A.I., “De vier van Córdoba”, “Die van Valencia”, “De Barcelona 5”, “Operatie Black Out”, Operatie Croce Nera”, etc. Natuurlijk is het een vorm van praten opdat wanneer we communiceren we weten waarover we praten, maar soms is het ook een vorm van “begrijpen” (interpreteren) van wat er gebeurt in de beweging... Daarmee wil ik zeggen dat wij geen alleenstaande gevallen zijn (degenen die ons “isoleren” hebben daarbij belang) maar bewuste rebellen (consequente anarchisten) die niet wachten op het “mirakel” van een ontwaken van de massa’s, die niets revolutionairs hebben, maar ons aansluiten bij de collectiviteiten en individuen die geen toelating vragen om vrij te zijn en alle autoriteit verwerpen... De ene keer vervoegen we de Revolutie, de andere keer provoceren we ze... We hebben het “reformisme” en de “verdediging” van “alles en

nog wat” achter ons gelaten, “reformisme” en “verdediging” zoals dat van de “Humanisten” en “Mystici” die geloven en denken dat de Staat en zijn instituties zaken zijn die “gradueel” kunnen worden “verbeterd” door de actie van de “massa’s”... We zijn met enkelen die geloven dat de tijd gekomen is om datgene wat ons niet dient, maar integendeel ons tot slaven maakt en vernietigt, aan te vallen en te vernietigen. In plaats van het concept van de massa stellen we dat van de Gemeenschap van bewuste individuen die geen centrum zoeken... een gemeenschap van groepen en individuen “in de marge” en “tegen” het project van de Heerschappij in al zijn aspecten: economisch, technologisch, politiek, sociaal, architecturaal, etc.

Verzet en Aanval!

Kameraden, laten we geen tijd en energie verliezen in discussies met degenen die leven van het woord en voor het woord, voor ons geldt de actie!! Laten we er voor zorgen dat ons eigen bestaan en onze eigen verlangens uitgedrukt worden door middelen van onze daden en acties!! Laten we degenen vervoegen en onze solidariteit en medeplichtigheid betuigen met diegenen die onze sympathie oproepen en zich niet laten regeren, uitbuiten, prostitueren en domesticeren door de verschillende machten van de Staat, zijn instituties en het Kapitaal. Zoals ik zei, zijn wij geen “gevallen” en nog minder een “voorhoede” maar rebellen en revolutionairen in strijd tegen de macht en de overheersing... En als rebellen en revolutionairen dragen we elkaar in onze harten en onze daden/acties...

Kort geleden las ik een heel interessant boek van Miguel Amorós (uitgever: Muturreko Barutazloak) getiteld “Las Armas de la crítica”. Eén van de artikels: “Tecnología y Disolución de las clases” (“technologie en de ontbinding van de klassen”) is iets van het beste wat ik laatst gelezen heb (en zonder veel intellectuele masturbatie) over deze kwestie. Maar heel het boek is heel interessant (beter: “boekje”, want spijtig genoeg bevat het maar 104 pagina’s). Even belangrijk als de actie zijn de lectuur, de discussies, de bijeenkomsten, de uitwisseling van teksten, ervaringen, etc, etc. We mogen niet als feit aannemen dat de omstandigheden en vormen van strijd “identiek” zijn in alle “Staten”. Natuurlijk zijn onze (formele en informele) relaties gebaseerd op wederzijdse kennis tussen individuen en verwante groepen, maar dat wil niet zeggen dat de politieke-sociale-etc voorwaarden, omstandigheden en discussies (ervaringen) van elke “natie” en bij uitbreiding “beweging” (“kennis”, “bewustzijn”, praktijk”) identiek zijn... Daarom wordt het ook zeer gewaardeerd en is het noodzakelijk “interessante” teksten te vertalen en te verspreiden in verschillende talen... Ik heb me hiervan rekenschap gegeven (van het belang ervan) toen ik in contact kwam en deelnam aan politieke discussies met kameraden uit “noord-Europa”. Dit, alsjeblief, ik wil hier geen misverstanden, is geen “kritiek”, maar een realiteit die het theoretische begrip en derhalve de uitbreiding van ons project bemoeilijkt...

Wij willen, wij verlangen hetzelfde als allen die wanhopig de vrijheid liefhebben en niet “met de armen over elkaar” willen wachten op weet ik welk “revolutionair subject” en/of “objectieve-subjectieve conditie”... Zoals in de “pre-historie” van de “Arbeidersbeweging” op het congres van de A.I.T. (Internationale Arbeiders Vereniging) de uitdrukking/het concept van “de

revolutie zal het werk zijn van de arbeidersbeweging of zal niet zijn” ontstond, moeten we vandaag hetzelfde zeggen, alleen nu zonder dat “revolutionair subject”... Oftewel: “de opstand zal het werk zijn van de opstandelingen of zal niet zijn”!! Of, als je wil, revolutie, want er is geen revolutie zonder opstand, en geen opstand die niet ingeleid werd door een opeenvolging van revoltes. Deze “vrede van het kerkhof” kan enkel worden verstoord wanneer we onder ons allen in staat zijn een revolutionair bewustzijn te ontwikkelen dat niet berust (op zijn minst niet in west Europa) op de arbeidersklasse zoals voorheen maar op “iets” dat we met zijn allen moeten ophelderen... (...)

Het PLOT van Aachen

Ik kom terug naar het onderwerp van ons proces in Aachen. Het is duidelijk dat het ging om onze wil onze vrijheid te bewaren, maar in handen van de verschillende autoriteiten en de “massamierda” verwerd het al gauw tot een walgelijk spektakel en theater... Herinneren we ons dat de eerste “officiële onderzoeken” (interpol-Madrid) het hadden over contacten met de ETA en de “Internationale Anarchistische Beweging” (??). Van de kant van de Duitsers (B.K.A. y L.K.A.) hadden ze het over een Bende van gevaarlijke overvallers gekend als de “Gentlemen” die vermoedelijk verantwoordelijk is voor 14 bankovervallen. Ook hadden ze het over contacten met leden van “radicaal-links” (ze verwezen naar twee kamerad(inn)en van Rote Hilfe Dresden die toen ze geïnformeerd werden over onze aanhouding een bezoekaanvraag indienden) met wie we overvallen op een aantal banken en wapenwinkels in de vernoemde stad zouden gepland hebben. Goed, dat is in grote trekken de politionele montage, gereproduceerd en overdreven door de sensatiepers. En dan vergeet ik nog de ik weet niet hoeveel moordpogingen op politieagenten, wat eveneens een fantasie van de politie bleek te zijn... Wat bleef er dan van dit alles over? Een vlucht die escaleerde en eindigde na het vasthouden van twee personen en de roof van een auto bovenop een verkeersongeval. En de hardnekkige poging om José te beschuldigen van een expropriatie van

een bank en mijn zuster van “medeplichtigheid” van hetzelfde.

Van in het begin hebben José en ik de verantwoordelijk opgenomen voor de feiten die zich hebben voorgedaan in Aachen. Zowel de getuigen als de ‘gijzelaars’ bevestigden onze versie dat zowel Bart als mijn zuster niet hebben deelgenomen aan welke illegale daad dan ook (zonder te vergeten dat mijn zuster 4 maanden gevangenis moest doormaken en dat Bart tot op de dag van vandaag illegaal blijft opgesloten...) Werkelijk schandalig was het feit dat het Gerecht hardnekkig bleef weigeren om ook maar één getuige van de verdediging te horen: mensenrechtenorganisaties, specialisten m.b.t. gefolterde personen, rapporten over de F.I.E.S., etc. ... ook al zei de rechter “Dr. Nohl” die het Tribunaal voorziet tijdens één van de sessies (sic) “maak je geen zorgen, alle thema’s zullen hier aan bod komen”... Duidelijk een leugen temeer...

Stilzwijgen, “veiligheidsmaatregelen”, arrogantie en mishandeling... Dat is alles wat we hebben gekregen als “verdediging”...

Kortom, kameraden, ik kon niet meer verwachten van een bourgeois legaliteit die niet eens de moeite deed de schijn op te houden... En ik wil dat allen dit weten en dat ieder voor zich zijn/haar conclusies trekt... Protesteren is het “minimum” wat men kan doen wanneer een kamerad wordt opgesloten... (...)

En hierbij laat ik het want mijn vingers doen zeer van het schrijven en ik heb nog wat “werk” hangende. Deze krabbels zijn een handvol overwegingen die ik wou delen met jullie allen... Een manier om de vonk levendig te houden... het Prometheïsche vuur van de revolutie... Mijn gedachten en mijn hart zijn bij jullie allen, hoewel de rechter me (ons) in isolatie wil houden in zijn Tribunaal en de bewakers in hun gevangenis...

Woorden voor de Sociale oorlog Viva la Anarquía!!

-- Gabriel

ADRESSEN VAN DE VIER VAN AKEN: Gabriel Pombo da Silva, Jose Fernandez Delgado, Bart de Geeter (naam) AZ: 52 KS 22-04 Landgericht Aachen, Postfach 52034 Aachen Duitsland

OPROEP: solidariteit met Italië

Internationale oproep tot solidariteitsacties met gearresteerde anarchisten in Italië op 25 en 26 december 2005

(...) Daarom vinden we het noodzakelijk een internationale oproep te doen met het voorstel tot twee dagen mobilisatie, op 25 en 26 november, wat een moment kan zijn om informatie te verspreiden en een gelegenheid om onze actieve solidariteit te tonen met allen die lijden onder en reageren tegen de repressie.

Wij vinden het absoluut noodzakelijk om deze aanval die ons allen als revolutionairen treft te beantwoorden.

Tegenover de Staat en zijn apparaten verklaren we ons noch schuldig noch onschuldig.

Laten we onze solidariteit tonen met degenen die dit systeem aanvallen met alle mogelijke middelen, en de logica verwerpen van degenen die ons willen verdelen in “goeden” en “slechten”.

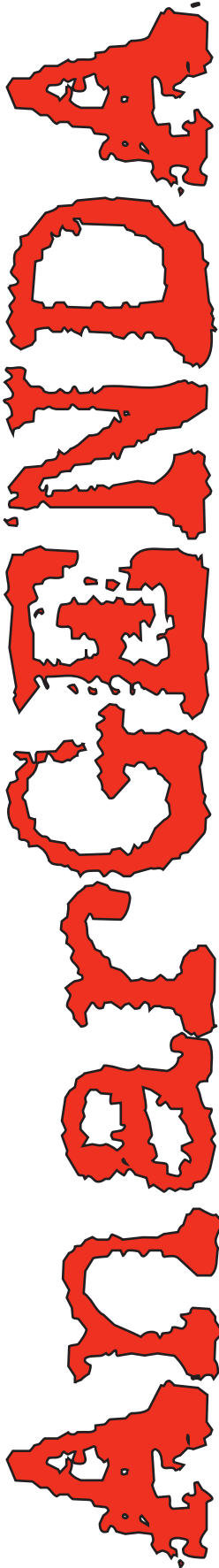
Laten we onze wil bevestigen om dit systeem en elk systeem gebaseerd op privileges, onderdrukking en dwang, omver te werpen. Aan onze gevangen kamerad(in)en: al onze solidariteit en woede.

Zie volledige oproep: <http://ovl.indymedia.org/news/2005/10/7257.php>

Over de repressie tegen anarchisten in Italië: zie vorige Narren en dossier “Twee zomers van repressie tegen anarchisten in Italië 2004-2005” uitgebracht door en te verkrijgen bij Anarchist Black Cross-Gent en Anarchist Black Cross-Antwerpen.

ABC GENT: PB 40, 9000 Gent 2 -- abc_gent@yahoo.com -- http://www.geocities.com/abc_gent/ -- rek. 001-3364945-91

ABC ANTWERPEN: abc.antwerpen@gmail.com -- rek. 000-3244460-04 -- post (zonder naamsvermelding!) PB 60, 2018 Antwerpen 6

ANTWERPEN		
kafee Den Hopsack	1ste vier dagen v/d maand	Infotheek - 21.00 tot 23.00
het Badhuis	elke maandag	Volxkeuken - vanaf 19.00; vrije bijdrage
Anarchistisch Buurthuis 't Kievitje	elke dag	Weggeefwinkel (aanbellen aub.)
't Werkhuys (Zegelstraat 13, Borgerhout)	dinsdag 8 november	Feministisch Cafe Poppesnor - "Vrouwen,feminisme en religie" i.s.m. Steunpunt Alloch-tone Meisjes en Vrouwen - 20.00
BRUGGE		
De Zandberg	vrijdag 18 november zaterdag 26 november	Volxkeuken met film - vanaf 19.00 Volxkeuken - van 19.00
GENT		
AC 't Assez	elke maandag 4 dagen per week	Infomania - info-avonden om 20.00 - in november: "Anarchisme?" Gratis LINUX/internet atelier dinsdag/donderdag van 20.00 tot 22.00; woensdag/zaterdag van 14.00 tot 17.00 Volxkeuken - vanaf 20.00 Resto Resto - met soep en dagschotel - 18.00 Algerijjs/Nigeriaans Café - 21.00, Café door Nigeriaanse/Algerijnse vluchtelingen om andere vluchtelingen te ondersteunen 'Alles of niets' vergadering - om 20.00
Annonciadenstraat 16	elke woensdag en zaterdag	Anarchistische Infotheek - alternatieve en gratis bibliotheek van boeken, tijdschriften, brochures, affiches, video's, dossiers,... - woensdag 14.00 - 18.00; zaterdag 14.00 - 17.00
De 3 Charels	elke dinsdag	Volxcafé - 21.00
Palinghuizen	elke donderdag donderdag 3 november vrijdag 11 november	Volxkeuken - 20.00 Optredens na de volxkeuken: THE PLAGUE MASS; WORLDS BETWEEN US Benefietoptreden voor screenprint-werkplaats in Vrouwenstraat-squat - 20.00 - 3 pleuro: RICHARD DURN; COP ON FIRE; INTESTINAL DISEASE Benefietoptreden gerechtskosten Damstraat - 20.30 - 3 pleuro: MERTRAHETA; ZULO
	zaterdag 3 december	
L'Enfant Terrible	elke dinsdag	100% Plantaardige Buurtkeuken - 19.00 tot 21.00
Oude Brandweerkazerne Muiden	elke woensdag	Volxkeuken - 20.00
Ivago	elke zondag	Volxkeuken - 20.00
Alcahel	elke maandag elke maandag & woensdag elke woensdag	Cinéma en cocktailbar - Deuren om 19.00 - 2 films (begin: 20.30) - vrije bijdrage (benefiet!) Weggeefwinkel (spullen altijd welkom) - 13.00 - 17.00 Volxkeuken - 18.00; alcohol- en rookvrij tot 20.00
Damstraat 20	zondag 6 november	Buurtcafé met ontbijt - 10.00 - Muziek met MARINO PUNK
Studentenhuis de Brug (Sint Pietersnieuwstraat 45, Gent)	dinsdag 8 november	Getuigenissenavond - Ximi, 24 en zonder papieren, is lid van UDEP en komt vertellen over zijn vlucht en het overleven in Fort Europa. Nadien nog een akoestisch optredentje en een drankje - 19.30 (organisatie: VAK) Filmavond: La Promesse - 20.00
	woensdag 23 november	
	zaterdag 26 november	Economisch Congres van de fascisten van het Vlaams Belang Tegenmobilisatie op de Vrijdagmarkt om 14.00 <i>(meer informatie was bij het ter perse gaan van de Nar nog niet beschikbaar)</i>
BRUSSEL		
Rue de Dublin 22, Ixelles	elke dinsdag	open vergadering van CRER (Coördination contre les Rafles, les Expulsions et pour la Régularisation) - vanaf 18.30
	elke zondag	Passe Muraille - Radio-uitzending Radio Air Libre op 87.7FM om 18.00
Garcia Lorca (Rue des Foulons 47-49)	zaterdag 10 december	Putain d'Usine: muzikale lezing + René Binamé - 19.30 (Centre Libertaire - http://www.anarchie.be/centrelib/)
LEUVEN		
Villa Squattus Dei	elke woensdag maandag 6 november maandag 13 november donderdag 1 december	Volxkeuken - koken vanaf 15.00, eten rond 18.30 aan vrije bijdrage (richtprijs 1,5 pleuro) Filmkaffeest - "Cidade de deus" Filmkaffeest - "1984" De fascisten van het NSV marcheren door Leuven. No pasaran!
<i>Tijdens alle activiteiten in Squattus Dei: weggeefwinkel (neem wat je nodig hebt!) en Info-teek (bibliotheekje met info over anarchisme, feminisme, dierenbevrijding,...) nieuw telefoonnummer skwattus: 0485/02.14.86</i>		
HASSELT		
De Kraakvestingsmaatschappij (Boomkensstaat 170)	elke woensdag dinsdag & vrijdag	Volxkeuken Tabasta - vanaf 18.00 Vrije Markt - vanaf 14.00 - In de vrije markt plaatsen we al het voedsel dat wij over hebben. Dat vergaren we door 2 x per week naar de markt te gaan. De vrije markt werkt volgens het principe van 'de vrije bijdrage'.
<i>De doorgeefwinkel is open tijdens de vrije markt en de volxkeuken. De doorgeefwinkel is de enige winkel in Hasselt waar je niet kan stelen. Het nieuwe adres en activiteiten van de Hasselse krakers: De Kraakvestingsmaatschappij - Boomkensstaat 170, 3500 Hasselt - dekraakvestingsmaatschappij@hotmail.com</i>		
UTRECHT		
zalencentrum de Kargadoor (Oudegracht 36)	zaterdag 3 december	7de Anarchistische Boekenmarkt - van 11 tot 18u

GENT: A.C. Assez : Sparrestraat 1A, 9000 Gent (wijk Brugse Poort) -- **Brugse Poort** : Hulstboomstraat 71, Brugse Poort -- **Palinghuizen** : Palinghuizen 144, 9000 Gent (bij Westerbegraafplaats) -- **Ivago** : Staaksenstraat, 9000 Gent -- **Anarchist Black Cross Gent** : PB 40, 9000 Gent 2, België; abc_gent@yahoo.com; http://www.geocities.com/abc_gent/; rek. 001-3364945-91 -- **De 3 Charels** : Leiekaai 318, 9000 Gent -- **Vluchtelingen Aktie Komitee** - VAK: Sint-Pietersnieuwstraat 45, 9000 Gent; tel 0485/20 33 26, fax 09/264 35 7; info@vluchteling.be, www.vluchteling.be -- **Infotheek**: Annonciadenstraat 16, 9000 Gent; www.anarchie.be/infotheek -- **L'enfant Terrible** : Wispelbergstraat 3 -- **Alcahel** : Gasmeterlaan 106; blopke@gmail.com; <http://www.alcahel.tk> -- **ANTWERPEN:** kafee Den Hopsack : Grote Pieterpotstraat 24, 2000 Antwerpen -- **Het Badhuis** : Burchtgracht 14, 2000 Antwerpen -- **Anarchistisch Buurthuis 't Kievitje** : Ploegstraat 26, 2000 Antwerpen -- **Feministisch Café Poppesnor / CC Berchem** : Driekoninginnenstraat 126, 2600 Berchem -- **Anarchist Black Cross A'pen** : reknr. 000-3244460-04; mail: abc.antwerpen@gmail.com; post (zonder naamsvmelding!) PB 60, 2018 Antwerpen 6 -- **BRUSSEL:** Universele Ambassade : F. Rooseveltlaan 66, 1050 Brussel; info@universal-embassy.be; www.universal-embassy.be -- **BRUGGE:** De Zandberg : Daverlopark, Assebroek -- **Uitgezonderd** -- **Lappersfront**: Kazernevest 67, 8000 Brugge; 0495/49 90 47; www.uitgezonderd.tk -- **LEUVEN:** Villa Squattus Dei : Schapenstraat 29, 3000 Leuven; sociaalcentrum@hotmail.com; p/a PB 80, 3000 leuven 3; 0485/02.14.86 -- **Pumpkin Liberation Front & Food Not Bombs Leuven** : contact via sociaalcentrum@hotmail.com -- **LUIK:** Le Chemin Vert : Rue du Méry 20, 4000 Liège -- **Casa Nicaragua** : Rue Pierreuse 23, 4000 Liège; 04/3773219; info@casanica.org; www.casanica.org -- **Squat Le Tapsala** : Rue de Armuriers 31, Luik -- **IEPER:** Vort'n Vis : Sint-jacobsstraat 3, Ieper -- **GEEL:** Acting Open Minds (AOM) actie- en discussiegroep: Diestseweg 134, 2440 Geel; aom@respecttheplanet.com -- **HASSELT:** De Kraakvestingsmaatschappij: Boomkensstaat 170, 3500 Hasselt - dekraakvestingsmaatschappij@hotmail.com -- **Andere:** Feministisch anarchistische madammen: <http://home.tiscali.be/famweb> -- **Think Pink:** <http://www.thinkpink.be.tf> -- **Kokkerellen:** www.anarchie.be/kokkerellen; 0472/43 18 47 -- **Zwart en Rood vzw mailorder:** zwartenrood@anarchie.be; www.anarchie.be/zwartenrood -- **Websites:** **www.anarchie.be**: portaal-site anarchistische groepen ; **www.spunk.org**: online bibliotheek en archief ; **flag.blackened.net**: internationale portaal-site ; **www.infoshop.org**: internationale portaal-site

STUUR TIJDIG JE ACTIVITEITEN DOOR! BIJ VOORKEUR VIA E-MAIL NAAR AGENDA@DENAR.BE

Het moment

Eindelijk is de tijd gekomen. Geen macht ter wereld kan ons nog van onze bestemming scheiden. Situaties escaleren tot confrontaties. Het moment van de aanval nadert. De zinloosheid van het zelfbedrog versterkt de vastberadenheid tot strijd. De kiemen van het conflict stuiven uiteen in alle windrichtingen en in elk ervan schuilt de ontembare kracht van het leven.

De wachters van het spektakel staren verdoofd naar hun monitors. De schaduwendans op het scherm blijkt deze nacht bijzonder vijandig te zijn. Anonieme schimmen flitsen voortdurend in en uit beeld. Gedekt door regen en duisternis mengen zich onherkenbaar verkensters onder de toevallige pas-santen in Repressieland. Deze anonieme voorbodes van de aanval nemen de repressiestructuur in zich op en ontwikkelen gepaste aanvalsvormen.

Nooit is de tijd rijper geweest dan heden. Vannacht worden de stalen voorposten van de Machine het doelwit van revolutionaire interventie. Sabotage als middel met veralgemeende revolte als doel. De interne vijanden blijken steeds talrijker maar tegelijkertijd onzichtbaar. De conflicten vermenigvuldigen zich op het rokende restafval van de repressiestructuren in ijtempo tot een ondeelbare revolutionaire werkelijkheid. Rebellenroedels hervinden in de praktijk van onteigening en sabotage hun verloren eenheid en zelfvertrouwen.

De breuk met het bestaande schuilt in elk moment en iedere situatie, het is enkel een kwestie van besef, inzicht en gevoel om ze te (h)erkennen. In elk moment huist de mogelijkheid tot subversie. Aan ons de uitdaging om ze te verwezenlijken. Laten we uit de gevangenis van de verlamdende schijn-vrijheid breken en onbeschaamd genieten van de magische momenten die dit revolutionaire levensspel met zich mee brengt !

DE NAR
p/a Patriottenstraat 27 - 2600 Berchem

rek. 068-2050689-39
tel. 0475/227 365
e-mail info@denar.be
web <http://www.denar.be>

Deadlines en verschijning

De uiterste inzenddatum voor inhoudelijke stukken is telkens de 15de van de maand die de publikatie voorafgaat. De Nar ligt dan in de eerste week van de maand bij de verdeelpunten of in je bus. Stukken krijgen we het liefst elektronisch aangeleverd, maar op papier in de postbus kan ook.

Distributienetwerk in opbouw!

Ken je mogelijke verdeelpunten of wil je De Nar mee uitdelen op betogingen, in je vriendenkring, culturele centra, cafés, doplokalen, buurthuizen of publieke toiletten, help ons dan bij het verdelen van onze net verachtvoudigde oplage. Je hulp is broodnodig en je verdient er een standbeeld mede op een pleintje naar keuze - na de revolutie welteverstaan :)

Verzending en verdeling

Dankzij donaties is De Nar gratis. Je kunt haar oppikken op een van de ruim 120 verdeelpunten (zie www.denar.be). Is er nog geen verdeelpunt in je buurt, contacteer ons. Wil je haar thuisgestuurd krijgen, dan rekenen we je verzendkosten aan: één euro per zending voor 1 ex. Voor meerdere Narren, vind je hieronder de prijzen per jaar (11 of 12 nummers):

1 Nar: België 12euro; Europa 18 euro
2-3 Narren: België 18 euro; Europa 24 euro
4-9 Narren: België 24 euro; Europa 48 euro

Prijzen kunnen veranderen als De Nar dikker of de port duurder wordt.

Betaal het overeenkomstige bedrag op rek. n° 068-2050689-39 (IBAN: BE13 0682 0506 8939, BIC: GKCCBEBB). Vermeld hoeveel ex. je wil. Je krijgt dan een portkrediet dat bij elke verzending daalt.

Je type abo en het resterende bedrag kun je controleren op je verzendetiket: linksboven vind je de betaaldatum en daarna je krediet (vb 12/03 5 betekent dat je betaalde in dec. 2003 en nog 5 euro overhebt, staat er 0 dan moet je bijbetalen om je Nar nog te krijgen).

Geef je meer dan de bedragen uit de tabel, dan beschouwen we dat stuk als een gift (bedankt!); op je etiket verschijnt dan het (lagere) bedrag uit de tabel.

Ben je iemand die banken haat (een gevoel dat we voluit delen), kies dan voor een vaste maandelijks opdracht van minimaal 1 euro: één keer gaan en nooit meer... Is je adres anders dan dit van de rekening: vermelden! Of beter nog: steek één briefje op de bus met een flinke financiële aderlating richting De Nar - p/a Patriottenstraat 27 - 2600 Berchem - waarvoor dank!

DE NAR nr. 200
November 2005
oplage: 3000 exemplaren